

יזפור

בחוברת זו הבאנו מעט מדרך חיים
שנקטעה, כדי שגם חניכינו הצעירים
יכירו את בוגרינו היקרים. מצווים אנו
להמשיך באותה הדרך מהמקום בו
נפסקה. זה המעט שאנו יכולים לעשות
למענם.

אבלים מרכינים אנו את ראשינו
לזכרם של חברינו-בוגרינו אשר נפלו
במלחמת יום הכיפורים. כואבים אנו
את כאב המשפחות השכולות וחורטים
בלבנו את שמות יקריהן-יקירינו.

אלה שמות יקירי שבט "מודיעין" שמסרו נפשם על הגנת המולדת,
במלחמת יום הכיפורים

גדוד "רעים"
גדוד "עודד"
גדוד "הגליל"
גדוד "אילון"
גדוד "יובל"
גדוד "להבות"
גדוד "עציון"
גדוד "יובל"
גדוד "עציון"
גדוד "עודד"
גדוד "רעים"

ת נ צ ב " ה

בן גולן הי"ד
דוד גוראון הי"ד
יונתן היימן הי"ד
אריאל ויינר הי"ד
אורי מור יוסף הי"ד
יורם מינצברג הי"ד
שמואל מלכוב הי"ד
דניאל נמט הי"ד
יצחק עופר הי"ד
יונתן פייקס הי"ד

גיורא מיזלר - נעדר

ראי, אדמה, שאול טשרניחובסקי

ראי, אדמה כי היינו בזבזנים עד מאד!
בחקך, מלון-ברכה, מעון סתר, זרע טמנו... לא עוד
פניני זגוגית של כסמת, זרע חטה כבדה,
גרגר שעורה חתול כתם, שבלת-שועל חרדה.

ראי, אדמה, כי היינו בזבזנים עד מאד:
פרחי פרחים כך טמנו רעננים ובהוד,
אשר נשקתם השמש מנשיקתה ראשונה,
מצניע חן עם יפה קלח, קטורת כוסו נכונה.
ועד שידעו צהרים בעצם הצער התם,
ובטרם רוו טל של בוקר בחלומות-אור נבטם.

הא לך הטובים בבנינו, נוער טהר חלומות,
ברי לב, נקיי כפים, טרם חלאת אדמות,
וארג יומם עוד שתי, ארג תקוות יום יבוא,
אין לנו טובים מכל אלה. את הראית? ואיפה?

ואת תכסי על כל אלה. יעל הצמח בעיתו!
מאה שערים הוד וכוח, קודש לעם מכורתו!
ברוך קרבנם בסוד מות, כופר חיינו בהוד...
ראי, אדמה, כי היינו בזבזנים עד מאד!

בן גולן ז"ל

בן נולד בירושלים ב-1.10.54.
הוא למד בבית הספר היסודי "סאלד",
ולאחר מכן למד בבית הספר התיכון
שליד האוניברסיטה. בן למד תחילה
במגמה הריאלית-הומנית והיה תלמיד
מצטיין. בשמינית ראה כי הוא מעדיף
את הלימודים ההומניסטיים ועבר למגמה
ספרותית. גם כאן היה הבולט בכיתה.

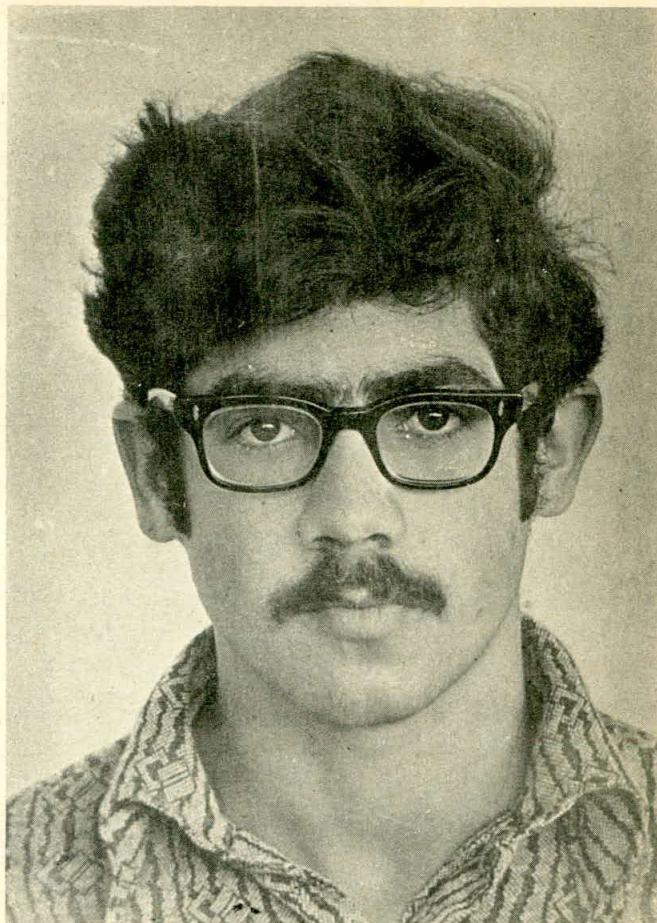
לצופים נכנס בן בכיתה ד' והצטרף
לגדוד "רעים". בחמישית נכנס להדריך
בגדוד "עציון" והדריך בו כשנה.
בהיותו בשביעית נסע במסגרת חילופי
תלמידים לשנה לארצות הברית.

בן דחה את גיוסו לצה"ל, הוא יצא
במסגרת גרעיני "עודד" לעיירת הפיתוח

אופקים. הוא ראה את בעית הפער החברתי כבעיה מרכזית במדינה. עוד כהיותו בארה"ב כתב
על כך לחברו דני:

"הנושא הראשון שהתעוררתי להבינו כאן אחרי תקופה של חודשיים שלושה, היה בעיית
עדות המזרח וההפליה העדתית בישראל. טענתי היא שעלינו, המיעוט יוצא מזרח אירופה
והארצות האנגלו-סכסיות לפעול למען יצירת שוויון אמיתי אם אנו רוצים להיות "אור לגויים" ולא
מדינה של שולטים ונישלטים... אני חושב שאנחנו זקוקים לחוקה. לא במובן הזה, כפי שחשש
מפניה בן-גוריון ואחרים בזמנו אלא רק מעין מגילת זכויות, בנושאים בסיסיים כמו חופש הביטוי,
חופש הפרט וזכויות משפטיות של פושעים. חוקה מסוג זה תהיה חשובה מאד, וכפי שאתה
הדגשת, יהיה קל יותר להבחין בין הפגנה-והשתוללות, מרד לעומת ביקורת".

בן הפסיק את עבודתו באופקים בחודש מאי, והתגייס יחד עם חברים מהעיירה לצה"ל.
הוא התנדב לאחת הסיירות. בגלל בעיות בראיה עזב בן את היחידה. עם פרוץ המלחמה היה
בביתו והחליט על דעת עצמו להצטרף לסיירת, שעמה נלחם.

מספר אחד ממפקדיו:

"מיד ראיתי שהבחור הזה יותר מכולם. היה עוזר לכולם. היה לו כושר טוב יותר. עזר לחלשים בריצה. כאשר חברים כעסו אלה על אלה בגלל סיבה כלשהי, בן תמיד הגן עליהם.

היה בחור ישר עם עצמו.

כאשר בן ראה שהוא לא קולע טוב, מיד ביקש העברה. הביך שבסיירת צריך לקלוע. הוא ביקש ללכת למודיעין. כולם ניסו לעזור לו. שלחו אותו לבדיקות עיניים וקבעו שיש לו פיזור ראייה. הקצינים ניסו לעזור-אפילו המג"ד ירד אתו למטווחים. הוא ירה 50 ופגע רק 4 פעמים.

לבסוף ביקש טופס העברה ושבוע לפני המלחמה החזיר את הציוד.

ביום הכיפורים חזרנו לבסיס - בן הופיע.

הוא דיבר עם שלישי היחידה, אך זה לא הרשה לו להצטרף אלינו. אבל מפקד הפלוגה הסכים. הוא רץ לאפסנאי ולקח ציוד. את הבגדים האזרחיים השאיר אצל מישהו. כאשר השליש עלה לאוטובוס למנות את האנשים, בן התחבא מאחורי ספסל".

בן נפל מערבית לתעלת-סואץ ביום שישי, ה-19 באוקטובר.

ממכתביו:

ניור יורק 2.1.70

מרגיזה אותי העובדה שאינני מסוגל ליצור בתחום כלשהו. אינני מסוגל לנגן (ניסיתי להשתולל קצת על הגיטרה של מרק. מעולם לא שכח אדם באופן כל כך בסיסי ועמוק כל כך הרבה בכל כך מעט זמן), לצייר, כמובן לכתוב, או למצוא ענין ו/או סקרנות כלשהם בנושא מדעי מסוג זה או אחר.

בעצם איננו יודע איפה אני נמצא ואינני אופטימי כל עיקר. אולי יש לכם איזו עצה!

אני חולם על השגים בתחומים שבהם אינני טוב - בנות, ספורט, יצירה (אומנותית או מדעית). בחלומות אני שיא ההצלחה בתחומים הנ"ל. הכל בנוי כאילו במציאות, אבל הרי זה רק חלום.

ניו-יורק 25.1.71

לאחי רועי, שלום

איך אתה נהנה ממוטל בן פיסה החזק? יש לי רעיון בשבילך שאולי תוכל לשלב אותו ביומן הקריאה-תנסה לבדוק האם שלום עליכם הוא "סופר יהודי". אני מתכוון בזה לדבר כללי יותר כשמוטל בן פיסה הוא רק מכשיר לבחינת התופעה הסיפרותית ששמה שלום עליכם. תנסה לרשוב או להראות האם, ואם כן, במה שלום עליכם הוא סופר יהודי. אינני מתכוון יהודי בלאומיותו או דובר בשפה היהודית או יהודי בדתו ובחינוכו-אלא - האם יש בו משהו שרק יהודים יכולים להבין, דבר שיהפוך אותו לסופר לאומי. תוכל להכנס לשאלה הכללית - האם יש מושג כזה - סופר לאומי, האם סממנים לאומיים אשר בלעדיהם אובד ערכה של יצירתו ועמהם - יצירתו מיוחדת לבני אותה אומה. אתן לך דוגמא: אפשר להוכיח שאכן שלום עליכם הנו סופר לאומי - המרירות בחיי היהודים שהוא מנסה לעורר חיוך בתארו אותה, להם, אז עליך לבדוק האם באמת מרירות גלותית זו מיוחדת ליהודי בלבד, ורק הם מסוגלים לתפוס אותה. או שמא יכול אתה להביא דוגמאות של אומות אחרות אשר שותפות לגורל מר זה ומבינות אותו באותה מידה, (כמו הכושים בארצות הברית למשל; הארמנים בקווקז, הצוענים באירופה, הטטרים ברוסיה ועוד). האם המשותף לקבוצות אטניות אלה וליהודים בתקופות הגולה עולה על המפריד, אם לאו. זו הדרך שעלתה במוחי לדון בשאלת זהותו הלאומית של הסופר, וכאמור גם השאלה האם קיימת תופעה כזו בכלל - איך שלא יהיה - בהצלחה עם יומן הקריאה שלך.

ש לך

בן

דוד גוראון ז"ל

דודי נולד ב-28.9.1953 בקבוץ נאות מרדכי. את מרבית שנותיו בילה עם הוריו בשליחויות בחוץ לארץ. עם זאת היתה אהבתו לישראל גדולה, והתקופה בה היה בארץ, חמש שנים, השפיעה עליו יותר מכל. בהיותו בחו"ל הוא כותב למיכל: "...אצלי כאן בגולה הרבה לא השתנה, אבל אפשר להגיד שכבר קצת התאקלמתי. אני פשוט מנסה להיות מציאותי ולהשלים עם העובדה.... מה נשמע אצלך, ובארצנו..."

בהיותו בארץ הצטרף דודי לשבט "מודיעין". הוא היה חניך בגדוד "עודד". בסוף החמישית החל להדריך בגדוד "עציון". דודי הדריך עד אשר נסע שוב לשליחות עם הוריו - הפעם לשוייץ. בשוייץ

המשיך את דרכו התנועתית, בהיותו חבר בתנועת נוער יהודית במקום. שם ניסה להעביר לחבריו את אהבתו וזיקתו לארץ. על תקופה זו כתב: "...אתמול שחקתי שעתיים וחצי כדורגל והיה נהדר. היה משחק ישראלי מובהק. הקבוצה, שאני הייתי בה, ניצחה 2:8, כשאת הגולים הבקיעו הישראלים. אני שלושה ואהוד חמישה. נו, את רואה, אני תמיד אומר לאבי שהצלחה ספורטיבית והופעות של זמרים ושחקנים ישראלים יכולים לעזור יותר להסברה של המדינה מאשר משרד החוץ..."

דודי ביקר בארץ פעמיים לתקופות ממושכות ושמר על קשר עם חבריו לצופים.

בחודש מאי 1972 חזר דודי ארצה כדי להתגייס לצה"ל. עוד בשוייץ התיידד דודי עם "נטקה" מה"ט בשריון שהשפיע עליו להתגייס לחיל.

הוא הלך לשריון ברצון ובאמונה רבה בכוחם של הטנקים. תקופת שרותו לא היתה קלה, הוא היה מנותק מההווי בארץ, והיה שונה מהחברים ששרתו באותו מחזור. למרות כל הקשיים סיים דודי בהצטיינות את הטירונות. חופשות רבות קיבל בזכות היותו חייל מצטיין, בהן אהב

מאד לשמוע מוסיקה. אחרי שנה בצבא, תקופה בה עבר קורסים שונים, ושרת בקו בצפון, נשלח לקורס מפקדי טנקים. קורס, שאמור היה להסתיים מיד אחרי יום-הכיפורים. בערב יום הכיפורים ירד דודי יחד עם כל הקורס לגזרת התעלה, והשתתף בקרבות הבלימה.

במאמר שפורסם ב"מעריב" עם הוצאת חוברת שמות הנופלים, כתב על דודי גדעון רפאל:

"... חוברת חללים זו אינה, מספרת את פרשת חייהם, איננה מתארת כיצד מסרו נפשותיהם למען תחיה ישראל. כולה רק שמות העוברים לפניך במצעד של טורים שחורים, טור אחר טור. הנה הם באים, בחורים שופעי חיות, בוגרים קשישים - כולם צרורים יחדיו. היטב הכרנו אותם. הם היו חלק מחיינו.

הנה דודי, הבחור הגבוה שהיה עושה את מלאכתו בהבעה של לא-איכפת - ובדביקות גמורה במטרה. בחור בן 20, שליבו זהב ורצונו ברזל. הוא רצה להיות מפקד-טנק. בפרוץ המלחמה היה אי-שם בדרום בקורס של מפקדי טנקים.

החישו אותו לחזית סואץ. הוא הלך בהילוך הרגוע, המפוכח, התכליתי של חייל ישראלי. אולם הוא ידע שהמלחמה איננה תהילה. המלחמה היא תופת של להבה - והוא לא נרתע מפני האש. הוא רק קיווה שלא תשרוף אותו. בנימתו המעשית היה אומר: "הכל יהיה בסדר". יצא בטנק שלו לאחד המעוזים של קו התעלה, שעמד בקרב. הוא ואנשיו פרצו ונלחמו שני ימים ושני לילות. הדפו את המסתערים גל אחר גל, עד שאזלה תחמושתם. הנצורים נצטוו לפנות את העמדה שמצבה היה לאחר יאוש. היו כחמישים שניסו להבקיע את עמדות האוייב. כוחות האוייב העסיקו אותם והפילו בהם חללים רבים. מחציתם הצליחו לחזור לקווים הישראליים. דודי נשאר ליד חבר שנפצע, שוב לא ראו אותו".

על שעותיו האחרונות אין יודעים, גופתו לא נמצאה. דודי נפל ב-8.10.

יורם חברו כתב להוריו:

המום מהידיעה כי דודי נעדר.

משחתף בצערכם ובכאבכם העמוק. לכם נעדר בן יקר ומסור, לי דודי היה חבר למופת. כחברי ילדות היינו בשכונה, בקיטנות, בימק"א, בצופים ובטיולים, כשהידידות נתהדקה ע"י הטיול באירופה.

לסובבים אותו היה אדם נפלא שהשרה סביבו אוירת טוב, שלווה, נועם וטוהר. ידע לעזור, להתחשב ולהסתדר עם הבריות ותמיד היה נעים להיות בחברתו. כל-כך הרבה יש לאמר על דודי אך עכב הכאב המילים לא זורמות והמשפטים לא קולחים.

איך מילים בפי לתאור השתתפותי בכאבכם העמוק.

שלכם יורם

ידידתו מיכל מספרת:

"... כשאני מנסה לתאר את מכלול תכונותיו של דודי, צצה בראשי ההגדרה של "ציוני". מוזר, והרי הדור הצעיר התנער מזמן ממושג זה, והוא הפך נחלת הזקנים, דור הביצות והכבישים.

ואולם היתה בדודי, שבילה כמחצית משונותיו הקצרות בחו"ל, אותה אהבת ארץ לשמה, והגעגועים והקשר הרב לארץ היו לו לרועץ בהתאקלמותו בשוייץ.

לגבי מותו מתעוררת בי אסוציאציות שונות שהחזקה בהם הנה לגבי משה רבנו, אשר חלקם עלהארץ המובטחת אך אליה לא זכה להגיע. אלא שמשה מת בשיבה טובה, ואילו דודי שזכה לאחר געגועים להיות בארץ למשך שנה וחצי, בהן שרת בצבא נהרג ימים מספר לאחר יום הולדתו העשרים".

יונתן היימן ז"ל

יונתן נולד בירושלים ב-14.6.32.

היה החניך בשבט "מודיעין" בגדוד "הגליל", ואף הדריך בהיותו בשישית ובשביעית. יונתן, המכונה ג'וני בפי כל חבריו למד בתיכון ליד האוניברסיטה, שהיה אז בבית הכרם. ב-1949 עלה יחד עם כל בני גרעין צופים ז' על אדמות תל-אל-קאסר והיה ממייסדי קיבוץ תל-קציר. הוא למד משפטים באוניברסיטה, ובגמר לימודיו החל לעבוד כעורך-דין. נישא לחוה ב-1960, ונולדו להם שני ילדים: בת - עפרה, ובן - גיא.

על תקופת הצופים והמשק מספר חברו שמאי: "היינו חלוקים בצופים לשתי קבוצות; רציניים ולא רציניים ג'וני היה אחד "הרציניים", כך גם במשק: אנו באנו בגלל החברה הוא תפס זאת כעקרון. ההשתייכות למשק היתה אצלו רצינית מאוד. אמו מספרת, כי כאשר היה יונתן במשק, והם שהו בחו"ל, בקשה ממנו לבוא לחו"ל רק לשנה, ויונתן ענה לה: "אני כל כך רוצה, אבל הפרה צריכה להמליט, ואינני יכול לעזבה". מוסיף חברו: "בקבוץ תמיד היה יונתן מסכם בדיונים. מדבר בשקט ומתונות. הוא לא התכוון לסכם, אלא שלדבריו היתה השפעה עצומה, שהם הוו תמיד את הסכום. רק בדבר אחד התלהט - אהבת המדינה".

מוסיף אברהם "יונתן היה אידאליסט, אבל איש לא שמע אני מאמין שלו. בכלל היה תמיד ממעט ומצניע את ה"אני" שלו. מעולם לא דיבר על דברים שברגשו. בקבוץ תמיד בחר בעבודתו לא שגרתיות: דייג, מזכיר חוץ, גזבר, כשרונו התבלט גם מבחינה אינטלקטואלית וגם מבחינה מעשית - לראות את יונתן מגלגל כספים - - -".

יחד עם זאת היתה לג'וני הצלחה ענקית אצל בחורות, היה לו חוש הומור אנגלי עדין, קצת ציני. חברו אוסיקה מציין כי בסוג מסוים של תכונות הגיע יונתן לשלמות קיצונית והזדהות ובכך היה יחודו. יושרו האישי התגלה אף אחר מותו; הצ'ק האחרון שכתב, היה למס הכנסה בסכום של אלפי לירות - הוא שילם יותר מהמגיע.

אוסיקה מוסיף כי יונתן היה עורך-דין אשר לא אהב ביותר את המקצוע. עם זאת היה מבריק והשופטים העריכו אותו על יושרו, הגינותו ורצונו לעזור. מספרת ידידה שלמדה איתו כי כאשר כולם למדו לבחינות היה ג'וני קורא הסטוריה - אהבה פרטית. לבחינות לא היה צריך ללמוד.

אברהם חברו מספר כי יונתן לא היה רגשני אבל היחס שלו לכולם היה עמוק - להורים, לחברים, לחברים למקצוע ובעיקר לאשתו ולילדים. למרות שאי אפשר היה להשתפך בפניו תמיד נמצאה בפיו עצה טובה ואמיתית של חבר.

בתל-קציר היה הדמות המרכזית-המנהיג. כולם הלכו אחריו וקבלו את מרותו מאהבה - לא מכפיה. בזמן לימודיו באוניברסיטה היה יושב ראש הסתדרות הסטודנטים - כשהוא עומד על כך שלא יהיה נציג מפלגה בתפקיד זה.

אהבתו לארץ התבטאה בדברים רבים, הוא אהב לטייל במקומות בעלי ערך היסטורי, וידע רבות על עברם של מקומות שונים בארץ. הוא אהב לטייל ולהסביר, בצד ההיסטורי התעניין יונתן לא רק בהיסטוריה היהודית, הוא התעניין גם בנצרות, בנאציזם, במארכס.

אוסיקה מספר כי תמיד נלחם יונתן בדיפרסיה. בתל-קציר עברו כולם משבר פסימיזם. יונתן תמיד הביא משם רוח אופטימי, וכך גם בתקופה האחרונה-תמיד מצב אופטימי כדי שהקולקטיב לא ישקע בדפרסיה.

חברו שמאי מספר: "האיש הזה אהב את המדינה. הוא היה ציוני במלוא מובן המילה. הלך לקורס קציני מודיעין מרצונו למשך שלשה חודשים, כשהוא עוזב את עבודתו ומשפחתו. או-עבר לשריון בגיל 40: המדינה אמרה לו הרבה. הוא חש שמשפחתו סובלת מכך שהוא מרבה לצאת למילואים וניסה לפצות אותה. משפחתו היתה חמה ועליזה, הוא אהב להשתולל ולהתפרע עם בתו עפרה, ככל שבקשה. עזר לאשתו גם בעבודות הבית הקטנות-כדי לא להקשות, לפצות על ההעדרויות הממושכות".

במלחמת ששת הימים שמש ג'וני כקצין מודיעין בגדוד בחטיבה הירושלמית. הוא לחם באזור ירושלים. באחד הקרבות נלחם יונתן בקרב פנים אל פנים עם לגיונר ערבי באבו-טור

ויכול לו. הוא סיפר לחבריו על הקרב תמיד מבחינה אוביקטיבית, כעתונאי, כפוליטיקאי ומעולם לא הזכיר את שמו - כאילו לא היה שם.

ג'וני נהרג ב-8.10.73 כאיש שריון ברמת הגולן. הובא לקבורה בירושלים ב-21.8.74.

על קברו אמר מפקד החטיבה:

את ג'וני הכרנו מפקדיו, פיקודיו וחבריו כאדם וכקצין שתי דמויות, אשר התמזגו לאחד, וג'וני שמו. כאדם, אהב את ארצו, כל שעל אדמה, ונוף הארץ שימש לו תמיד מקור לעידוד ונושא לשיחה. עם ג'וני לשוחח זו היתה חויה. השיחה היתה קולחת, ומבלי שהרגשת עבר הזמן, והרגשת חמימות בלבך, שאלו הם ידידיך.

כקצין היה ג'וני קשור מאוד ליחידה. תמיד הגיע גם כאשר לא נקרא, בכדי לבדוק ולהכין דברים, כל מתיחות בטחונית צלצל ליחידה לשאול ולהתעניין הקדיש הרבה מזמנו, גם כאשר לא נקרא.

ביום שבת, 6 באוקטובר 1973 הגיע בין הראשונים ליחידה. תרומתו לפני היציאה לקרב רבה הייתה: הוא דאג, שלכולנו תהיינה מפות, והספיק לשוחח עם המפקדים והקצינים ולהסביר להם את השטח והקרע, באזור בו עשויים אנו להלחם.

זכור לי היום הראשון ללחימה, כאשר חצינו את גשר אריק בשפך הירדן ופנינו לכוון צפון מזרח, היה זה ג'וני, אשר גלה את תנועת טנקי האוייב לכוון מעלה גמלא, ערנות זו לנעשה בשטח תרמה רבות לחסימת הטנקים הסוריים, לפני שגלשו לכנרת.

בטוחים אנו. שאם נקרא שוב לדגל נדע לשמור על בטחונה של ישראל, כאשר דמותו של ג'וני והערכים אותם קידש ישמשו מופת לנו, חבריו ליחידה ומפקדיו.

אריאל וינר ז"ל

אריאל נולד בירושלים
ב-20.1.1950. עד כה ו' למד בבית-
הספר היסודי בקרית-משה, ובכתה ז'
עבר לבית-הספר "עומר" שהמשכו
היה בתיכון שליד האוניברסיטה, שם
סיים את לימודיו.

לצופים נכנס אריאל בכתה ח',
לגדוד "אילון", והיה פעיל בגדוד תקופה
ארוכה. אריאל החל להדריך קבוצה
בגדוד "עודד", ויותר מאוחר היה ראש
הגדוד.

אריאל התגייס לצה"ל ב-1967,
והתגייס לשריון. לאחר טירונות וקורס
מקצועות הפך לטנקיסט. לאחר קורס
מפקדי טנקים נשלח לקורס קצינים. עם

סיום הקורס הדריך אריאל בבית הספר לשריון.

עם שחרורו החל ללמוד באוניברסיטה העברית בירושלים. הוא החל ללמוד כימיה,
לאחר שנה עבר ללמוד כלכלה.

ביום הכיפורים גוייס ונשלח לכוחות השריון שלחמו בחזית הדרום, אריאל נפל בקרבות
בחווה הסינית ביום שבת ה-20.10.73.

מתוך מכתבים שכתב לחברה:

.3.3.64

אם יהיה לי חבר קרוב יותר, הרי זה ברור שלא אספר לו את החוויות האישיות שלי
ממש, חוץ מאותם דברים שאפשר פחות או יותר לספר. זה הטבע והאופי שלי. תמיד הייתי
סגור בתוך עצמי. ואף פעם, לא חברים ולא חברות, חוץ ממך, ידעו מה שהולך איתי. בדברים

כאלה אינני יכול ואינני רגיל לשתף חברים. . . לפעמים כשלא טוב אתה מוכרח לפרק את ההרגשה הלא טובה הזו, היכן שהוא. כאשר זה אחה"צ או בערב מצלצלים אליך, בלילה נזכרים בך, ובכל השעות הנעימות אתך. בבית-הספר מעיפים מבט - מקבלים תשובה מחייכת והכל עובר. תמיד כשאני עומד אל אותם "מוסדות" מנחמים שקשורים בך, או בשמך נעשה טוב ואני מקבל תנופה ומרץ מחדש, כזה אני וכזאת את.

...הה, אני שוכב לי עכשיו במטה, בחוץ גשם איום, הרוח מרעידה כאן את הכל ואני חושב מחשבות סדיסטיות, כמה טוב לי במיטה. ואתם שם, לומדים בבית-הספר וביחוד את שתמיד קר לך - בטו קופאת שם. דרך אגב, עברת ליד ההסקה? נחמלה מה שלומך? איך הבטן? ועקר העיקרים האם את כבר צוחקת, כי הרי זה כמעט הכי חשוב.

...זה היה שבוע קשה בעיקר לך, וגם לנו. אומרים ובצדק שבחיי היום יום האדם איננו יודע להעריך את הדברים שהוא נפגש אתם כרגיל. ורק בשעה קשה כשאינן לו דברים אלו, הוא לומד להעריך אותם. בתחילת מחלתך ראית כמה קשה בלי לנוע, בלי לצחוק. ואני למדתי כמה קשה בלעדייך.

מכתב שכתבה מורה לאחותו חנה:

אני כותבת לך - ומתכוונת גם לאבא ואמא - מה אומר לך ולכם - ולא נאמר כבר קודם, ולא ברור מעצמו? את יודעת שהרי בלינו יחד כמה שנים - שהכרתי את אריאל וחבבתי אותו גם מבלי שלמדתי אותו באופן ישיר - ומי לא? הרי היה נער חביב ונעים כזה, תרבותי כזה. הוא התחיל ללמוד בבית-הספר בתשכ"א-ספטמבר 1960 - ובדיוק אז גם אני התחלתי ללמד את הכתה המקבילה לשלו בעומריה, והיו הרבה פעולות משותפות של הכתה שלי ושל כתתו, ועד היום יש לי פנה מיוחדת בלב למחזור בכור זה שלי.

אני זוכרת פעם טיול שנתי לנגב, והיינו בעבדת ובשבטה. נדמה לי שזה היה בכתה ד', ואני הייתי מחנכת של ד/ד, והיו להם במחזור כמה "זוגות" - והללו כולם הסתדרו על חומה עתיקה בשבטה והצטלמו בשמחה רבה - ואריאל ביניהם. איני יודעת מדוע נחרתה תמונה זו בזכרון, אולי מפני שאת האהבות הללו של בית-הספר התיכון זוכרים כולם בגעגועים - אפילו המורים שמים אליהן לב, הן צובעות את הכתה ואת המסדרון בצבע מיוחד.

ב-1967, כשאריאל סיים את התיכון - אמרנו כולנו לעצמנו כמה קשה להם לעשות
דוקא עשיו בחינות בגרות, לעצמנו חשבנו שהרחקנו את המלחמה להרבה הרבה זמן, כמה חול
זרקנו בעניינים שלנו - והנה עכשיו, כמה קשה "פי" אלף יותר...

ילדה, שמעתי שהלכת לחקור ולגלות - תראי כמה מוקדם מוטל העול על הנוער
במדינה שלנו - כמה מהר אדם תבגר כאן - ומזדקן...

היי חזקה חנה, שהרי מוכרחים ללמוד לחיות עם זה - אחרת אי אפשר, ואולי נלמד
גם להיות טובים יותר ובעלי ערך יותר כבני אדם - בזכות אלה שלחמו, ולמענם - והפעם אולי
בכל זאת נגיע לפתרון כלשהו?

בידידות משלך

תמר

אורי מור יוסף ז"ל

נולד ב-6.1.53 בירושלים.

למד בבית-הספר העממי "לוריא" עד כיתה ו'. בכתה ז' עבר לתיכון ליד האוניברסיטה, בו סיים ב-1970 את המגמה הביולוגית. אורי נכנס לצופים בכתה ה' לגדוד "לביא"-יובל". חבריו מספרים כי הצופים היו בשבילו עיקרון. הוא היה צופה בכל נימי נפשו. אורי היה פעיל בוועדות השונות, ובמחברת הגדוד נמצא תמיד ברשימת חברי המועצה.

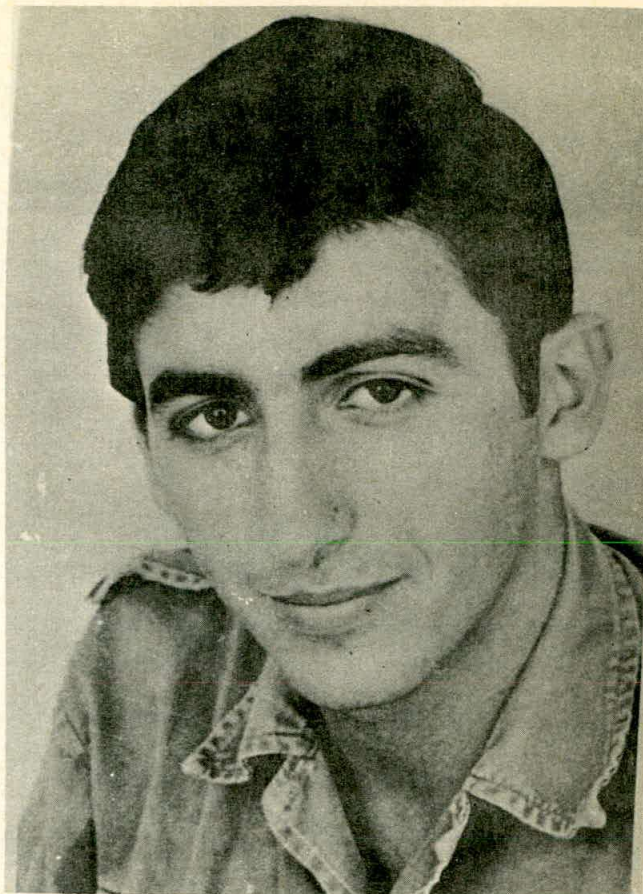
בסוף החמישית החל להדריך קבוצה בגדוד "החורש", ובשישית עבר להדריך את גדוד "יחיל". לקבוצתו הראשונה קרא אורי "ירמי", על שם ירמי מהצנחנים. אותו העריך תקופה ארוכה.

אורי קרא רבות והתעניין בתולדות ישראל, הוא ידע מהלכי קרבות במלחמות, ופרטים על יחידות מובחרות דוגמת ה-101.

אחת מחברות הגדוד מספרת כי אורי התייחס ברצינות רבה לצופים. ההדרכה היתה חובה, עבודה רצינית ולא שעשוע. הוא הקפיד על הופעה בחאקי, ותמיד דאג שתהיה פעולות מוכנות. אורי לא ביקש עזרה מאחרים, הוא עשה, כל מה שחשב שצריך להעשות, בכוחות עצמו. חברי הגדוד ידעו, כי אפשר לבקש מאורי כל דבר, והוא יעשה זאת בשמחה.

אורי היה מיוחד בחברה משום שהיה דתי יחיד בין חילוניים. הדבר לא הפריע לו - הוא דרש מעצמו ולא מאחרים. גם בצבא המשיך אורי באמונתו. כאשר יצא למלחמה סרב לאכול עד צאת יום כיפור.

בפברואר 1970 התגייס אורי לסיירת שריון. לאחר קורסים שונים נשלח לקורס קצינים, ולאחר מכן חזר לסיירת כקצין.

כותב אחד מחבריו בקורס הקצינים:

"אם היה צריך לכתוב באנציקלופדיה של האנושות את שמם של הגדולים שביננו, היו מתחילים באורי מור יוסף ז"ל, ולא בגלל ששמו מתחיל באות א', אלא בגלל שהוא היותר טוב מכולם, ואליו צריכים לשאוף ולרצות. אין לי ספק שהוא האדם הכמעט יחיד שרצה להביא את הזולת יותר ממה שניתן... קשה לי לדבר על אורי או להזכר אתך על אורי מבלי לכתוב דברים נפלאים, דברים שחבל שהם הספרד, אבל למעשה הם רק חלק מהמציאות, שאורי הביא מעצמו".

אותה הרצינות שהיתה לו בצופים אפיינה אותו גם בצבא. אורי סיים את כל הקורסים שעבר כחניך מצטיין. הוא בחר בדרך הקשה ולפעמים נראתה דרכו דוגמתית ולא גמישה. פיקודיו מספרים כי היה קשוח. הם העריכו מאד את יושרו. "...אורי היה המרכז - אחד מן החברה, ויחד עם זאת זאב בודד, כל זאת השתנה לחלוטין במלחמה, אורי הפך לאבא".

יחד עם כל הרצינות היתה לו שמחת חיים אותה הכירו כל הקרובים לו; הוא אהב לטייל, במיוחד בירושלים, לשיר ובעיקר לצחוק. אורי היה חובב ספורט מושבע, ואף שיחק כדורסל בקבוצת "הפועל".

בערב יום כיפור העבירו את כל החטיבה בה שרת-חטיבה 7, לרמת הגולן. באותם ימים בהם נלחם ביקש אורי להיות תמיד בחזית-בקו הראשון. ביום שלישי 9.10.74 אחה"צ נתקלו מספר נגמשי"ם מפלוגתו של אורי בכוחות אויב. אורי שמע בקשר את הקריאות לחילוץ, והחליט לנסות לחלצם למרות הידיעה, כי הכניסה לשטח היא יותר ממסוכנת. פעולת החילוץ לא נסתיימה כפי שקיווה, אורי נהרג.

כותב להוריו מורו:

"הייתי המורה לתנ"ך של אורי בבית הספר התיכון. אורי היה בין התלמידים המצטיינים, מוכשר, בעל ידיעות רחבות והתעניינות אמיתית. גם היה צנוע, נעים-הליכות ומקובל על הכל. כולנו אהבנו אותו והערכנו אותו. אורי היה לי יקר מאוד, ולכן כואב אני יחד אתכם כאב עמוק.

אני מרבה לחשוב על אורי, וכל פעם עומדת לפני עיני תמונה של בחור נפלא מכל הבחינות. אי-אפשר יהיה להתנחם, אבל נזכור אותו. לא רק בצער אלא גם בגאווה".

יורם מינצברג ז"ל

נולד בירושלים ב-25.7.51

עד כחה ו' למד ב"בית הילד", ומכתב ז' ב"תיכון ליד האוניברסיטה" שם סיים ב-1969 במגמה מתמטית פיזיקאלית. היה חבר בגדוד "להבות". בהיותו בחמישית ובשישית הדריך בגדוד "חותרים".

חניכיו מהצופים המשיכו לבקרו בביתו, זמן רב לאחר שעזב את הצופים.

חבריו מהתיכון מספרים כי אפיינה אותו ההתלהבות מעבודה, ששכרה בצידה: לפני הלמודים חלק לחמניות ועתונים, והיה הראשון מבני מחזורו, שעוד בתיכון קנה וספה מכספו.

יורם התגייס לצה"ל להנדסה קרבית, וסיים קורס מכי"ם ומשקי"ם. במרץ 71, סיים קורס קציני הנדסה. לאחר שעבר קורס קציני א.ב.כ. בספטמבר 71 סרב להשאר במקום, ובקש העברה ליחידה קרבית בקו. הוא קבל אשור לכך, והחל לשרת כקצין הנדסה ביחידה קרבית. עם יחידתו השתתף בפשיטות בלבנון, ושמש מפקד אחד הכוחות, בפשיטות אלו.

לאחר שחרורו הספיק ללמוד סמסטר אחד בטכניון בפקולטה ל"הנדסת תעשייה וייצור".

ביום הכיפורים נקרא להתייצב לפני הצהריים. הגדוד שלו הצטרף לכוחות הבלימה, והם לחמו באזור חושניה.

בתפקיד מפקד מחלקה, בקרב פנים אל פנים, עם כוח רגלים סורי ברמה, נהרג יורם ביום רביעי ערב סוכות, 10 באוקטובר, בשעה 10.30 לערך.

לאחר נפילתו בקרב, סרבו חיילי המלואים שלו לקבל מ"מ אחר, והיה צורך לפזרם למחלקות אחרות.

כותבת חברה:

כשאני רוצה לכתוב על יורם, אני רוצה להראות, שביורם יש שני טפוסים: החיצוני יותר, והפנימי. אני מדגישה את השניים (אע"פ, שכל אדם הוא כזה), מכיוון שהסתבר לי, שאת הפנימי שבו, החם והטוב, לא רבים הכירו. זה הצד, שיורם לא מצא לנחוץ להבליט. החיצוני יותר הוא יורם, שאכפת לו ממכוניות (דבר שאסור לשכוח) כי, כשנוסעים אתו במכונית משנת ייצור 73, ורואים אחת חונה בצד מהמודל האחרון - וכל זה נעשה ביום שיש בשעות הצהריים במרכז העיר - כל התנאים הנ"ל לא מפריעים ליורם לעצור את המכונית, לקפוץ החוצה, לבחון את המודל החדש על כל השנויים שבו, אפילו אם עשר מכוניות צופרות אחריו. יש הרבה מאוד דוגמאות, לצד הזה שביורם.

אני רוצה לכתוב יותר על הצד המופנם, מכיוון שזה הצד, שקרב אותי אליו. וזה יורם שאוהב לטייל, לראות, להתפרק, לדבר ולספר. היו מקומות בירושלים שחזרנו והלכנו אליהם, ובהם יורם היה חופשי לגמרי. אלא הם המקומות שלנו ממש תענוג לראות בן אדם יוצא מקליפתו.

אחת הדוגמאות לכך היא הופעת היחיד, שיורם הופיע לפני באמפיתיאטרון של הר-הצופים. ההופעה כללה שירה וריקוד. אומנם הקהל היה מצומצם מאוד - אחד, אך מחיאות הכפיים הסוערות הגיעו משני זוגות ידיים, כמובן.

או ביום גשם חזק וסוער, מסתובבים שני אנשים רטובים לגמרי, קר אולי אבל לא מרגישים בזה, כי שרים ומזיפים בקולי קולות.

ההתפרקות היתה באה תמיד, כשקהל אנשים לא היה בנמצא. דבר זה חשוב מאוד לציין, כי זה ההבדל כאן שני הטפוסים השונים הקיימים בו. אם זה בחברה, אז הכל הרבה יותר התנהגות חיצונית ולא צולל עמוק.

יש יורם, שאחרי סיום קורס קצינים הוצב בבו-יין וחשב שישתגע. הוא בקש דרש ורצה העברה לגדוד קרבי בקו, דבר שקבל והצליח בו מאוד מאוד. אך בקו התנאים היו קשים, והעבודה מפרכת והתחילו הקיטורים להגיע. אך יורם כותב, שבעצם הוא רצה את ההעברה, והוא נהנה מאוד להרגיש, שהוא עושה משהו חשוב, אבל רגילים לקטר - זה שייך לאוירה - אז מקטרים.

ביורם, לפחות לגבי חופשות, לא היה תכנון.

לא היה דבר כזה, שצריך להיות פה או שם, מה שבא - בא. כשהיה שלג בירושלים, ואחרי יום שלם של התפרקות וחלון מכוניות, כשהשלג התחיל קצת להפשיר. השעה היתה קצת לפני ארבע, וכידוע בארבע ורבע יוצאת רכבת לחיפה, וכמובן שאנחנו בחוכה. כשהרכבת נעצרת באמצע הדרך, בגלל תנאי מזג האויר, ומגיעים אחרי שלוש שעות לאזור ת"א, אין בעיות יורדים מהרכבת, באיזה שדה, אי שם, והולכים לכוון הכביש. הגשם והקור הם דברים שוליים, שאין להתחשב בהם. וכשהגענו לחיפה בטרמפים, ומובן שהיה זה עוד לפני שהגיעה הרכבת (נושא בדוק לחלוטין) - נצחנו.

יש גם הצד המסחרי שבו. יורם היה הראשון בכיתה, שהיתה לו ואספה, כמובן מכספו שלו. הוא זה שהתחיל בשיטת העבודה של לפני ביה"ס: לחלק עתונים או לחמניות, כשהמטרה שיוכל להוציא כספים בצורה חופשית ובלי תלות. ליורם הצד הכספי היה חשוב מאוד.

שגעון הוספה שלו, לא נגמר, כשעבר למכוניות, האהבה לוספה נשארה. כשחזרנו מאותה נסיעה נפלאה לחיפה (כשהמטרה היתה בדיקת אפשרות בטכניון, שם יורם הספיק ללמוד סמסטר אחד) לקחנו מחבר בת"א את הוספה שלו לירושלים. השיטה היתה חצי שעה נסיעה, ורבע שעה סבובים בריצה מסביב לוספה להפשרת הגוף, כשאנחנו מלווים במבטי רחמים מהעוברים במכוניות המחוממות היטב. בירושלים השלג הפשיר אט אט, ואנחנו עם הוספה עולים לירושלים. כשהמטרה לדבר היא, שלמחרת יוכל להסתובב קצת בוספה. יורם הסביר לי, שאי אפשר להסביר את שגעון הוספה, עד שלא מתאהבים בכלי הזה, וזהו זה - אז כבר לא צריך הסבר.

תמונה מאוד אופיינית ליורם היא בבית, עומד ליד החלון הגדול הפונה לכביש. בימים שמול הבית היה שדה והיה מרחב ראייה גדול. יורם יכול היה לעמוד שעות ליד אותו חלון, לפעמים מסתכל, לפעמים חולם קצת, אבל העמידה הזאת באותו מקום היא ממש חלק ממנו.

שמואל מלכוב ז"ל

מולי נולד בירושלים ב-29.8.48,

בהפוגה הראשונה. בהיותו בכתה ד' בבית-הספר העממי "סאלד" נכנס לצופים לשבט "מודיעין". בסוף החמישית עבר לבתי-הספר החקלאי בכפר גלים, ועד אז הספיק להדריך בשבט. במכתביו מכפר גלים היה חוזר וכותב "...בקצור איך דבר שיכול להיות לחליף לבית, לחברים, לצופים... והעיקר לירושלים". בחופשותיו מבית הספר נהג להיפגש עם חבריו מהצופים, והמשיך לבקר את חניכיו בשבט.

מאז ומעולם היו לו שתי אהבות

גדולות: אהבה לבעלי-חיים ואהבה לירושלים. במכתביו לא שכח מעולם

למסור ד"ש לכושית כלבתו. פעמים, שהיה מאחר לעבודתו כי כלב "כלב קטן נטפל אליו", והיה מוכרח למצוא לו בעלים שלא יהיה גלמוד. חבריו ליחידה מספרים כי פעם הלך מולי שבעה ק"מ להעביר חתול למוצב אחר, כי במוצב אצלם היו עכברים.

כאשר נישא עבר לגור בעיר העתיקה, וקשר שם קשרים עמוקים לא רק עם היהודים והערבים שבעיר, אלא גם עם כל פינה וכל אבן. האהבה לירושלים מלווה היתה בפטריוטיות כלפי הירושלמים, והיה גאה כי בצבא חושבים את הירושלמים לקיבוצניקים. הוריו מספרים כי בכלל היתה לו נטיה לחיי קיבוץ. זו הסיבה שלמרות השנויי הגדול מבית-הספר בירושלים לכפר גלים, הצליח להשתלב בבית-הספר ולסימו. לא תמיד היו הדברים לשביעות רצונו. אולם ידע לעמוד על שלו ולא ויתר, וכאשר נתקל במכשולים בחר בדרך הקשה: בכפר גלים קבלה הכתה עונש קולקטיבי: לעבוד במקום ללמוד, מולי סרב לבצע את העונש, וטען כי "עבודה אינה עונש". נגד הזרם עמד והיה מוחרם במשך שבועיים, שבסופם נבחר לראש ועד הכתה... בחינות בגרות עשה מולי מאוחר יותר בכוחות עצמו.

ג-1966 התגייס לצה"ל, אחרי חצי שנה בקורס טייס, הצטרף לצנחנים. תמיד חש שמא לא יהיה מספיק "קרבי". לפני מלחמת ששת הימים עבר קורס צניחה מזרוז, ולאחריו קורס מכ"ם. בתקופה שלאחר המלחמה השתתף במרדפים רבים בבקעת הירדן, וכך השתתף במבצע כרמה.

עבר קורס קצינים, ונשאר מדריך בבית ספר לקצינים. מולי רצה לחזור לצנחנים, אבל פעל בדרכו שלו: "החברה מנסים לסדר להם דברים וזה לא לרוחי. אם אשיג לבד מה שאני רוצה מה טוב, אבל בשום פנים לא אפעיל פרוטקציה, אגיע אפילו עד רפול...". אחרי מלחמת ששת הימים היו למולי חששות: "אנו צריכים לחפש מעצמה על הירח, שתהיה מוכנה לערוב לשלומנו...".

ב-1969 השתחרר מצה"ל, ושמש כאיש בטחון באל-על חצי שנה. מאוחר יותר צורף לחטיבה הירושלמית ומאז עשה עמם מלואים.

ב-15.9.70 נישא לציפי והחל לעבוד בהדרכה בגדנ"ע בתיכון ליד האוניברסיטה ובבית הנוער העברי, כן החל ללמוד באוניברסיטה כלכלה. בתקופה זו התמסר במיוחד לחניכיו בבית הנוער, שהם נוער שוליים, והם מספרים - "הוא המדריך הטוב ביותר שהיה לנו אי פעם".

במלחמת יום הכיפורים היה מפקד מוצב בתעלה, החולש על דרך מרכזית. כשהחלה המחלקה ב-1.30 פקד על אנשיו להכנס לבונקר ונשאר בחוץ. ב-4.30 נותק עמו הקשר. למחרת מצאוהו הרוג עם מכשיר הקשר על גבו. הוא נפגע מצרור בחזה. רק כאשר חזרו שבוינו ממצרים נודע, שמולי אינו ביניהם. הובא לקבורה בירושלים ב-י"ט בתמוז.

דוד, בן-דודו, כותב להוריו:

"...מתחילת המלחמה, היתה ראשית דאגתי למולי, ולמרות שכל הזמן קיויתי כמוכם כי הוא בן אלה שישובו מהשבי, הרי שבמעמקי ליבי משהו לא נתן לי להאמין בזה, אולי בגלל שלפי הכרתי את מולי ידעתי כי הוא יבחר להלחם ולא להכנע. מנסיבות מותו כפי שהוסברו לי ע"י אורי התברר כי אכן כך היה וכי מולי לא נתן לפחד להכתיב לו את דרך חייו או מותו. האמינו לי שאני יכול לדמיין לעצמי עד כמה מפחידה ההמונה של הצבא המצרי החוצה את תעלת סואץ ועולה באלפיו על המעוז, ועל כך אני גאה במולי שלא בחר בדרך הקלה ולא נתן לפחד להשתלט עליו".

מפקדו בצנחנים יהודה מספר:

"... נפגשנו בל"ג בעומר האחרון. התכנסנו מספר חברים ל"קומזיץ" על חוף

הקאנטרי-קלאב בתל-אביב. מולי שפע, מוראל, ובשעות המאוחרות, ממש הבריק ובדיחה
רדפה הברקה, סיפור רדף צ'יזבאט...

בתחילת קורס מכ"ם ישבנו בקו בבקעה, ביריחו. היה זה בסוכות תשכ"ח. יצאנו

לסיור בוקר על גבי קומנדקר: הנהג, חייל נוסף, מולי ואני. מולי ישב על הגלגל הרזרבי,

כשרגליו מושטות החוצה ופניו - בכוון הנסיעה. בדרך לא חש הנהג בטוב, ואני החלפתיו

בנהיגה. מצפון לגשר עבד אללה איבדתי את הבלמים בירידה תלולה, הקומנדקר שעט בירידה

ונתקע בתנופה בגבעה שבמורד. מולי "טס" לתוך אדמת החמרה הרכה. באיטיות קם, ניקה עצמו

מעפר ואז אמר, ואני סוכר זאת כאילו קרה הדבר אתמול: יהודה, אל תחשוש, לא אספר דבר.

התכונה הבולטת: יושר פנימי, שלמות עצמית, חוסר פשרות. בנושא זה קינאתי

במולי הרבה!!

דניאל נמט ז"ל

דני נולד בירושלים ב-18.5.52

בארנונה. עד כחה ג' למד בבית הספר ברמת רחל, ואחר כך בבית הספר "גאולים". בכחה ז' עבר לתיכון שליד האוניברסיטה, שם סיים את המגמה החברתית.

בכחה ד' הצטרף לגדוד "לביא", שאחרי מלחמת ששת הימים שונה שמו לגדוד "יובל", על-שם בוגר השבט, שנפל במלחמה זו. דני כונה בפי כולם בשם - נמצי.

מספרים חבריו: "דני התבלט מאד בכשרונו ואהבתו לצופיות. זמן רב שימש כמחסנאי - דאג לציוד, למחנות ולפעולות. הוא עשה זאת בנאמנות ומסירות. ידעו, שאם נמצי במחסן לא יחסרו חבלים

ולוקסים. בתקופתו היה המחסן מסודר למופת".

ועוד מספרים בגדוד, כי נמצי היה חבר מועצה ודאג לשקט. החברים זוכרים, כיצד נהג להוציא אנשים מפעולה על שהפריעו, עד שהיה הספסל מתפנה, ואז היה נמצי משתטח על הספסל בהנאה רבה... כחבר מועצה היה דואג בטיולים, שיהיה אוכל וציוד, ותמיד עזר להכין ולהביא.

כמחסנאי היה אחראי על מפקדים רבים. הוא היה ה"מומחה" לבנות התורן וכתובתו האש. נמצי אהב מאד להדריך אחרים בדברים אלה. כמדריך היה נמצי מדריך קבוצה בגדוד "החורש". הוא בחר לקבוצתו שם מיוחד - "מהגוני" שם של עץ מיוחד.

חברה מהגדוד מספרת: "היה לו חוש הומור דק ועדין. לעיתים היה אומר בשקט, בשלווה ובאדישות הברקות. כולם היו מתפקעים מצחוק והוא נשאר שלו, עם חיוך בלבד. קשה היה לחדור לעולמו הפנימי, הוא היה שקט מאד ומעט מסוגר, ולכן לא הכרנו אותו ממש. רק מצילומיו הרבים והמיוחדים אפשר להבין כי היתה לו עין רגישה - לראות את היפה והמיוחד".

אמו סיפרה כי את כל צילומיו (והם רבים מאד) היה נמצי מממן מכספו, גם את משכורתו הצבאית הקדיש לכך.

חברו יואל סיפר. כי נמצי עמד להרכיב לו את המערכת הסטריאופונית שלו ללא תשלום - סתם כך, בתור חבר מהצופים, למרות שלא היו בקשר הדוק.

ב-8.8.70 התגייס נמצי לשריון. כדי להיות קרבי הסתיר נמצי את האסטמה האלרגית שהיתה לו. גם לחבריו לא סיפר על כך, והשתתף בכל הריצות והמשחקים שהיו. (בצופים היה תמיד משחק בכדור או במשחק שאהב - "סוס ארוך").

נמצי עבר בצבא קורס מדריכים, ושימש כמדריך בחיל תותחנים, בבית הספר לשריון.

הוא השתחרר ב-1973 ונרשם לאוניברסיטה לכלכלה וסטטיסטיקה. בכוונתו היה להמשיך ללמוד מנהל עסקים. בשמחה היה נמצי מספר לחבריו, כי הוא שמח שהשתחרר, ומחכה בכליון עיניים להתחלת הלימודים. אולם נמצי לא החל את לימודיו, ביום הכיפורים קיבל צו קריאה ועם תום הצום עזב את הבית. לפני שעזב, ביקש את אמו כי אם לא יספיק לחזור עד יום שלישי, תשלח מברק לחברו הטוב, שעמד להינשא. דני נהרג ביום שני.

ב-8.10.73 בשעה 5.00 אחה"צ, אחרי יום קרב קשה בפיתחת קנטרה, נפגע הטנק שלו מטיל "סאגר" - הצוות יחד עם דני נהרג. ב-25.10.73 הודיעו על העדרו מהיחידה. הוא הובא לקבורה בירושלים ב-22.8.74.

מפקדו כותב להוריו:

"כמפקד גדוד סיור בעצבת השריון הייתי גאה לפקד על בנכם סמל דני ז"ל. גבר שקט צנוע ונעים הליכות, בחור בעל יוזמה ותושיה לוחם טוב ללא חת. יודע אני שאין נחומים ואין פיצויי בעולם כולו היכול לפצותכם על האבידה הנוראית הזאת, אך עם זאת תרשו לי אולי לנחמכם בזאת, שתדעו שדני ז"ל עשה את אשר עשה והלך בדרך נה בחר מתוך אמונה גמורה בעמו משפחתו ומפקדיו, והיה גאה במעשהו זה".

יצחק עופר ז"ל

יצחק נולד בחיפה ב-9.2.48. סמוך להולדתו החלו לקרוא לו במבי, משום שענינו היו גדולות מאד. בילדותו עבר במבי בכמה מקומות יחד עם הוריו. הוא החל ללמוד בבית-הספר העממי בטבריה. אל ירושלים הגיע בכתה ז' והחל ללמוד בגמנסיה העברית. במבי למד במגמה הריאליסטית, וסיים בגמנסיה את לימודיו.

את דרכו בצופים החל בשבת "מצדה". בסוף כתה ח' עבר במבי לשבת "מודיעין" לגדוד "עציון". על מעבר זה מספרים חבריו שסופר רבות על עזיבת ה"צמרת" מ"מצדה". במבי החל להדריך קבוצה בגדוד "הגליל" ולאחר מכן הפך להיות ראש גדוד "רעים".

אחד מחבריו נזכר כי במבי היה בין כמה חברים בגדוד שהקימו להקת זמר שנקראה "תרנגולים", הם חיקו את הלהקה המקורית. במבי וחבריו הופיעו מספר פעמים כלהקה.

את עבודתו וחיינו בצופים אהב מאד. חברו מספר, כי במבי אמר לו, כי הוא אוהב את החאקי.

עם גיוסו לצה"ל רצה מאד להיות טייס, ואכן הצליח במבי לסיים את קורס הטייס, דבר שעליו היתה גאותו. כטייס נשאר במבי בצבא הקבע, ובחיל האוויר גם בנה את ביתו. במבי נשא את אביבה לאשה, וב-1971 נולדה להם בת - איילת.

בשנה האחרונה פנה במבי ללימודים אקדמאיים. הוא התקבל ללמודי המחשב. אולם הוא לא הצליח להתחיל את לימודיו. ביום הכיפורים שוב היה בטייסת והשתתף במלחמה כטייס סקיהוק.

במבי נהרג ב-11 לאוקטובר, בשמי הארץ מעל רמת הגולן.

מספר חברו אלכס:

נפגשנו לראשונה בכתה ז'. במבי הפך במהירות למקובל בחברה החדשה עקב אותן תכונות מיוחדות ואוביקטיביות בהן התברך; הוא היה בחור טוב לב, לבבי, נעים הליכות וחברתי ביותר. בנוסף לכך היה במבי בחור חסון ויפה תאר, וספורטאי מצטיין. בעזרת כל אלה תפס מהר מאד מקום מרכזי בחברה. כשהוא כמובן נהנה מאהבת הבנות.

לבמבי היתה זיקה מיוחדת לצופיות. בזכות השלוב של כושר מנהיגות ואותה זיקה לצופיות, הפך במבי למדריך בצופים. הוא אהב את החיים האלה ומצא בצופים מקום לבטויו העצמי.

עם גיוסו הלך במבי לטייס, דבר לו שאף בעמקי ליבו. ואכן הצליח להגשימו. עלי לציין שהטייס היה עבור רבים מאתנו משאת נפש, הישג לו שאפו כולם. במבי היה היחיד מהמחזור בגמנסיה שהצליח להגשים שאיפה זו.

אני משוכנע, שבמבי הלך בכיוון הבטחוני, ובחר בחיי צבא בגלל אותה מסורת תודעה וחנוך לאומי-בטחוני, שעליו גדל בבית ההורים. במסגרת הצבא בכלל וחיל האויר בפרט הרגיש במבי טוב מאד, והם היו לגביו עולם ומלואו. בשיחות הארוכות שהיו לי אתו ביטא במבי את אשר חש בליבו: "כשאני נמצא באויר אני מרגיש כאילו אני נמצא בעולם אחר, בעולם של התרוממות נפש".

הוא חש בעוצמה הרבה הגלומה באותו מכשיר אימתני שזכה להוביל, ועל כך היה מלא סיפוק וגאווה.

במבי היה מהראשונים, שנישא מבני מחזורינו. לאחר החתונה הכרנו במבי אחר - משפחתי. הוא הרבה לספר עד כמה הוא מאושר בחיים המשותפים עם אשתו - אביבה. מאוחר יותר כשנולדה בתו, איילת, היה במבי מספר עד כמה אוהב הוא את בתו, וכי הדבר החביב עליו, ביותר הוא השעשועים בחברתה.

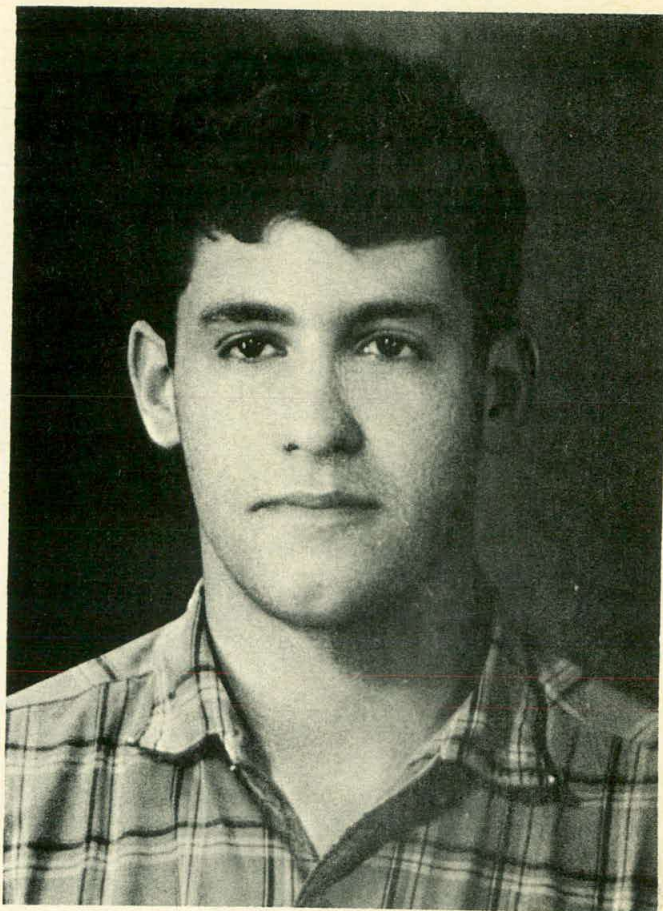
בפעם האחרונה ראיתי את במבי בערב יום הכיפורים. במבי סיפר לי בהתרגשות ובהתלהבות האופינית לו כי התקבל ללימודי המחשב באוניברסיטה בתל-אביב. במבי עמד בפני פרק חדש בחייו - הפרק האקדמאי אליו לא זכה להגיע.

במבי אהב את החיים, אהב את ההנאות הקטנות והגדולות שבחיים. אני חושב, שבפרק הזמן הקצר, שהחיים עמדו לרשותו, הוא ניצלם כפי שאהב, ואילו היה צריך להתחיל מחדש, היה בוחר באותה הדרך.

יונתן פייקס ז"ל

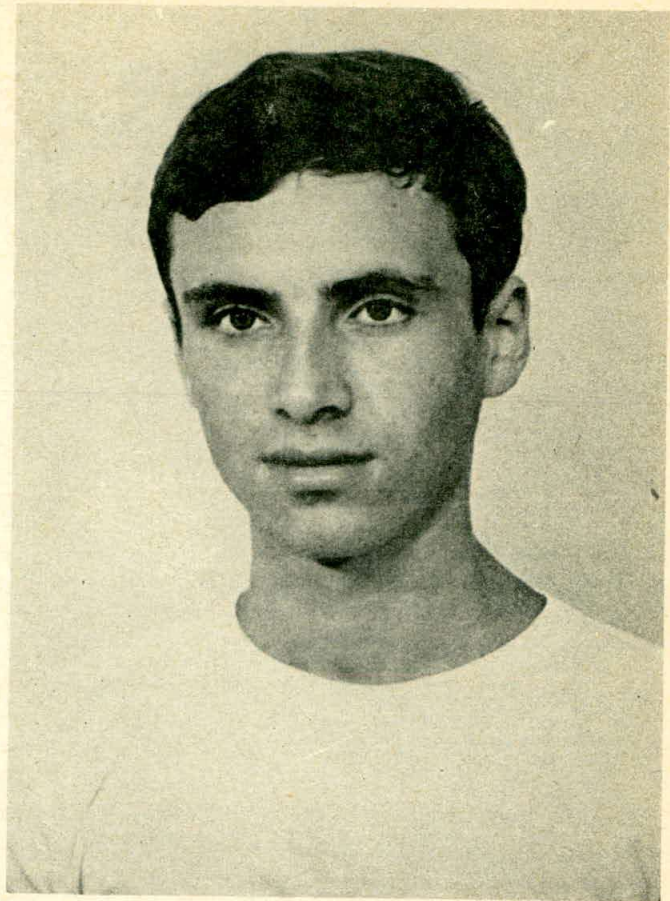
חבר גדוד "עודד".

נפל בקרבות הבלימה ברמת-הגולן.

לפי בקשת המשפחה לא הבאנו
דברים נוספים על יונתן הי"ד.

גיורא מייזלר נעדר

גיורא נולד ברוסיה ב-18.5.54.
בהיותו בן 4 עלה עם הוריו ארצה. למד
בבית הספר היסודי ע"ש "לוריא",
ובכתה ז' עבר לתיכון ליד האוניברסיטה.

גיורא הצטרף לגדוד "רעים"
בהיותו בכתה ד'. היה חבר פעיל מאד
בגדוד, וכמובן חבר מועצה. גיורא היה
דמות מרכזית בחיי הגדוד והצטיין בחוש
הומור. מספר אחד מחבריו: "בכל חברה
היה לגיורא מה להגיד. גם בתיכון, גם
בצופים וגם בצבא היו לו בדיחות
וסיפורים יותר מלכל אחד אחר".

גיורא החל להדריך בגדוד "אילון".

לאחר מספר חודשים עבר ל"מצדה" אך
המשיך להדריך בשבט. על תקופה זו

מספרים חבריו: "החברה של גמנסיה היתה סגורה מאד, והוא היחיד שעבר אליה. היה לכל אחד
קשה להכנס. אני חושב שגיורא הכניס איזו שהיא רוח, או אולי הבדיחות שלו... הוא הראשון
והאחרון שהצליח לחדור אלינו".

גיורא התגייס לשריון ובחר להיות טנקיסט. כחייל שוב התבלט כחבר מרכזי במחלקה.
הוא אף סיים קורסים בהצטיינות. במבדקי קצונה קיבל גיורא את הניקוד המקסימלי.

בפרוץ המלחמה עמד בפני סיום קורס מפקדי טנקים. יחד עם פלוגת הקורס ירד לסיני
והשתתף בקרבות הבליומה. דרכו של גיורא במלחמה לא ברורה. הטנק בו החל את הקרב נפגע,
לפי עדות אחד מחבריו יתכן ונחלץ מהטנק, והמשיך להלחם מספר ימים בכח אחר.

לא נמצאה התשובה לגורלו של גיורא, גיורא הוכרז כנעדר.

בערב לזכרו אמר אחד מחבריו:

זאת אי השלמה. אפשר לאמר שיש רצון לדעת מה עשה גיורא בשעותיו האחרונות. זה רצון טבעי של כל האנשים שקשורים אתו. כל אחד שיושב כאן, משוכנע שהוא עשה מה שצריך היה לעשות, ועשה את זה טוב. זה לא משנה כמה טנקים השמיד. אבל לא זאת הנקודה. הנקודה היא שכאשר אתה לא יודע, למרות שמבחינה רציונלית זה ברור שהוא איננו, נדלק איזה זיק של מחשבה שלא מוכן לקבל את המציאות כמו שהיא. אתה מתפתה לחשוב על כל מיני דברים לא הגיוניים. אני יודע שאורי, משה וכל מיני חברי הנהרגו, אני יודע שמצאו את הגופה. אני יודע איפה הם נמצאים, באיזה קבר. וכאן אני עומד בפני החידלון - וזהו.

מכתב של גיורא לידידה בעת שרותו הצבאי:

יום רביעי, 6/12/72

שלום טבחית!

קיבלתי סוף כל סוף את מכתבך, לאחר צפיה ארוכה. הוא הגיע כנראה אתמול, אבל נמסר לי רק היום, כי הייתי מחוץ לבסיס, "בתפקיד". כתבתי לך מכתב, שלשום נדמה לי, אבל בהתאם לקצב של הצבא, יגיע אליך בשבוע הבא כשתהיי בבית, ואותו כנ"ל עם המכתב הזה.

לא ציינתי במכתב הראשון שמסדה אמרה לי איפה את נמצאת, ולאחר ששאלתי כל מיני אנשים איפה זה בדיוק, התברר לי שזה פחות מחצי שעה נסיעה מהבסיס שלי. נדמה לי שאת יודעת איפה הוא נמצא, כך שאם יצא לך איזה שהוא "אפטר" ביום חמישי אהה"צ או ביום שבת, את מוזמנת לבוא לבקור. ביום שישי שעבר, לילי באה לכאן בדרכה הביתה ושאלה עלי, במטרה לחזור אתי הביתה. היא פגשה את גיל וגיורא א. שגם הם נמצאים כאן, אבל לא יצאו בשבת, ושניהם בשרו לה שכבר נסעתי, אם כי הייתי עדיין בבסיס באותו זמן. זה נבע מטעות טפשית ושנינו הצטערנו על זה.

לצערי אנחנו באמת מפספסים זה את זה ביציאות, ואללה (ההוא מהקוראן...) לבדו יודע מתי יצא לנו להתראות. אפרופו קוראן - קבלתי גם אני ציונים, ולהפתעתי הרבה לא היה לי אף שש. העפתי על זה מבט אחד והלכתי לישון. למרות זאת הנייר היה מקומט, ואני חושב שאמא שלי משה את זה לראות אם זה אמיתי, כי במשך כמה שנים היא לא האמינה שאני אקבל תעודה. ואם כבר מדובר על ציונים אז רק לאינפורמציה כללית - אני כותב לך עכשיו בשעת שעור של מערכת השמן במנוע. בסוף השעור יתקיים כרגיל מבחן, ואת מבינה שהרבה אני לא

יודע . בלית ברירה אאלץ להשתמש בעצה שנתת לי בסוף המכתב . למעשה אני לא כל כך מודאג ביחס לציונים , כי בינתיים אני מוביל בביטחה בראש הרשימה של "המצטיינים" , ויש לי הציונים הכי גבוהים בפלוגה . אבל מספיק שויץ , מה שאני מקווה זה שבקרוב אקבל על כך שבת . אבל עד אז צריך לשמור על הרמה , וכבר מתחיל להשבר לי מזה .

הרבה להוסיף על המכתב הקודם אין לי , מה עוד שהמכתב שלך לא נמצא לפני כרגע . אני שוב מזכיר לך שאת יכולה לבוא לבקר , אם יצא לך . תשתדלי להמשיך ולכתוב , בין ארוחה לארוחה , למרות שאת נורא עסוקה שם במטבח . אני שוב מסיים בתקווה להתראות , ואני מוסיף לזה גם תקווה שזה יתבצע בקרוב .

ג'ורא

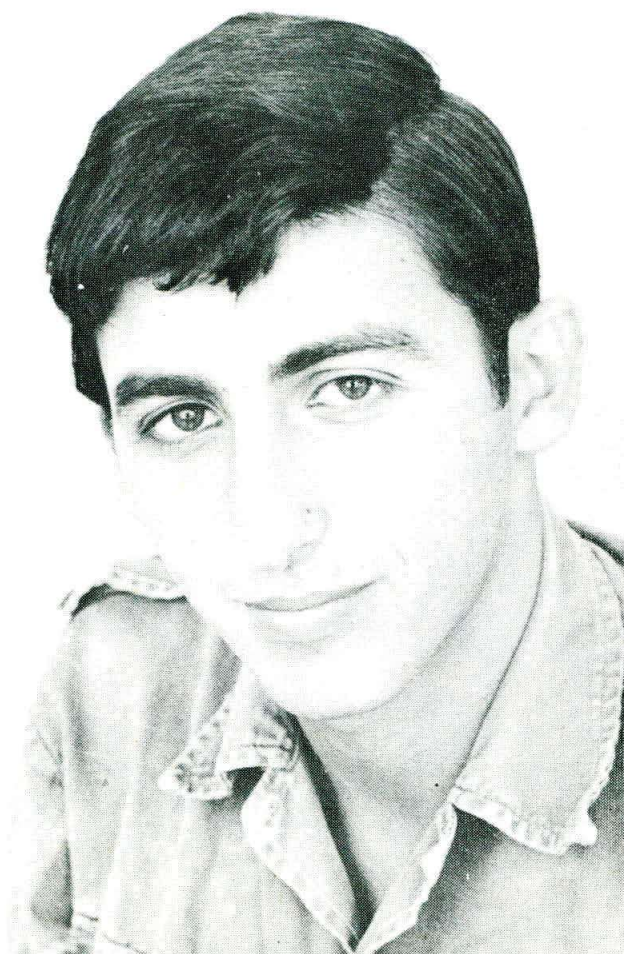
הַצְבִּי יִשְׂרָאֵל עַל-

בְּמוֹתֶיךָ חָלַל אֵיךְ נִפְלוּ גִבּוֹרִים: אֶל-תִּגִּידוּ בְּגַת אֶל-תִּבְשְׂרוּ
בְּחוּצַת אֲשֶׁקְלוֹן פֶּן-תִּשְׁמַחְנָה בְּנוֹת פְּלִשְׁתִּים פֶּן-תִּעְלֶזְנָה
בְּנוֹת הָעַרְלִים: הֲרִי בְּגִלְבַּע אֶל-טַל וְאֶל-מֶטֶר עֲלֵיכֶם וְשָׂדֵי
תְרוּמַת כִּי שֶׁם נִגְעַל מִגֵּן גִּבּוֹרִים מִגֵּן שָׂאוּל בְּלִי מְשִׁיחַ בַּשָּׁמֶן:
מִדָּם חֲלָלִים מִחֶלֶב גִּבּוֹרִים קִשְׁתַּת יְהוֹנָתָן לֹא נִשּׁוּג אַחֲוֹר
וְחָרַב שָׂאוּל לֹא תִשׁוּב רִיקָם: שָׂאוּל וְיְהוֹנָתָן הִנְאֻהָבִים
וְהַנְּעִימָם בְּחַיֵּיהֶם וּבְמוֹתָם לֹא נִפְרְדּוּ מִנְּשָׂרִים קָלוּ מֵאֲרִיּוֹת
גִּבְרוּ: בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל-שָׂאוּל בְּכִינָה הַמִּלְבָּשֶׁכֶם שְׁנֵי עַם-
עַדְנִים הַמַּעֲלָה עֲדֵי זָהָב עַל לְבוּשְׁכֶן: אֵיךְ נִפְלוּ גִבּוֹרִים בְּתוֹךְ
הַמִּלְחָמָה יְהוֹנָתָן עַל-בְּמוֹתֶיךָ חָלַל: עַד-לִי עֲלִיךָ אַחִי יְהוֹנָתָן
נְעֻמַת לִי מְאֹד נִפְלְאוּתָהּ אֶהְבֶּתְךָ לִי מֵאֲהַבַת נָשִׁים: אֵיךְ
נִפְלוּ גִבּוֹרִים וַיֵּאבְדּוּ כְּלֵי מִלְחָמָה:

אורי

אורי

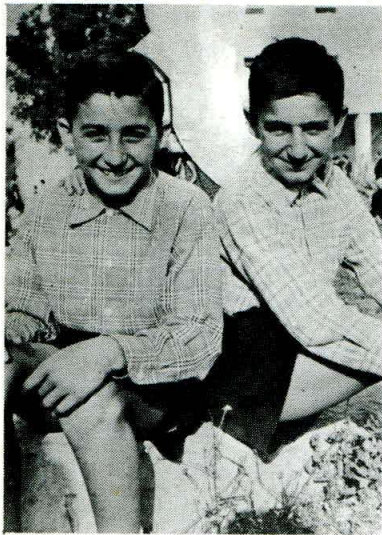

אורי מור-יוסף

נולד ב־י"ט בטבת תשי"ג, 6.1.1953 בירושלים. למד בבית־הספר העממי ע"ש לוריא עד גמר כיתה ו', ומכיתה ז' ועד לסיום לימודיו התיכוניים בבית הספר, למד בתיכון ליד האוניברסיטה העברית בירושלים, במגמה ביולוגית. סיים את הלימודים ב־1970, ובאותה שנה התגייס לסיירת שריון. סיים בהצטיינות את הטירונות, קורס מכי"ם וקורס קצינים, ושרת כקצין בסיירת.

נהרג במלחמת יום כפור, ב־י"ג בתשרי תשל"ד, (9.10.73) אחה"צ בין אלרום לבוקעתה, ברמת הגולן.
נקבר בירושלים בהר הרצל, ב־ט"ו באלול תשל"ד (22.8.74).

"רק מי ששיכל את הטוב ברעיו
אותנו יוכל להבין"
חיים חפר

אני מבית עליך אורי — אחי.

ואני יודע, שבשבילי תשאר תמיד אח, כמעט תאום ותמשיך ללוות אותי, באותם דברים שהתחלנו לעשות ביחד: כאחים, כחברים. אני זוכר, שהיינו קטנים, הייתי אני האח הגדול. אבל רק שנה הפרידה בינינו ולא הרגשנו, אלא כחברים טובים תמיד יחד: בן, בביה"ס, בסרט אחה"צ ובמשחקי כדורסל.

איזה ילד רגיש היית —

מי מהחברות שלך היתה מאמינה שגם אתה בכית בסרטים עצובים, כשהיית ילד? מי מהחיילים שלך היה מעלה בדעתו שה"קשוח" אורי היה נעלב מכל ילד בשכונה, ובוכה בקלות?

אבל גם רגישות אחרת היתה בך —

תמיד היו צריכים הילדים בשכונה לשחק לפי ה"חוקים" ולא לרמות, אם רצו לשחק אתך. והרי רצו — כולם רצו. גם אני: כי מלבד הנוקשות שביושר, אני זוכר את הפראות שבצחוק, את השמחה הרבה שלך, שהיתה מדביקה אותי, עד כדי כאבי בטן נוראיים... היה כיף ביחד. אתה זוכר?

וגדלנו ביחד — הלכנו לאותו בי"ס תיכון, ולאותו שבט בצופים. תמיד הייתי מתפלא מהיכן היה לך זמן לכל הפעילויות שלך: לעבוד למען השבט ימים ולילות ללא הפסק, לטייל עם ילדים נכים "מאלין", ולעזור לכל אדם, שפנה אליך. מעולם לא שמעתי אותך, ואפילו בבית, בין המשפחה הקרובה ביותר, אומר: "אין לי זמן" או "אני עסוק". לאחרים נתת הכל, ולעצמך לא בקשת מאומה.

בצבא שרתנו באותה יחידה (וכיוון שהייתי ותיק נמצאתי תמיד בדרגה אחת גבוהה ממך). חשבתני אז: סוף סוף אוכל אני לעזור לאחי במשהו. אבל אתה הטלת עלי אלף ואחד סייגים והגבלות שמשמעותם היתה למעשה: "אל תגיד שאני אחיך. אל תבקש למעני דבר. אני אוכיח את עצמי". איני זוכר בקשה אחת שלך במסגרת השרות המשותף, ואפילו לא זוג גרביים... ולו אחד בלבד...

התקופה בה הייתי מפקד הישיר, בקורס משקי סיור, היתה התקופה היחידה בחיינו, בה כמעט ולא דברנו. פשוט התעלמת מנוכחותי,

ולא זיכית אותי לזכות אותך אפילו במילה טובה שהגיעה לך, לא משום שהיית אחי הצעיר, אלא משום שהיית לדעת כל המפקדים המעולה והטוב שבכולם.

כל שזכיתי ממך בתקופה ההיא היה לחינוך בזוית הפה ולמילת שלום. מעולם לא אמרת כי קשה לך, או אתה זקוק לדבר מה. היית מסביר לי בחופשות: "אין זה צודק שאני אקבל דבר מה, שלאחרים אין אפשרות לקבלו, ואפילו המדובר בחבילה מהבית".

אבל, אם חבר היה צריך משהו, ולשם כך היה זקוק ליציאה הביתה (זה למעשה הפרס הגדול ביותר, שאפשר לתת בצבא) תמיד היית אתה בא בשמו, ולא שכחת להוסיף: "אל תגיד שאני ביקשתי".

כל-כך אהבת לעזור לחברים בצבא, והכל בצנעה ובשקט ללא שום תו "אני עשיתי". ואני זוכר גם אהבות אחרות שלך. מילדות ומבגרות: הספורט, שהוצאת עליו הרבה מרץ וזמן, והגעת בו להשגים מצויינים. ירושלים, שטילת בה, הכרת אותה, ואהבת להראותה לכל חבריך הקבוצניקים מהצבא. המשפחה שלנו, הגדולה והרחבה שאהבת והערצת, ובמיוחד הכבוד וההערכה לאבא ואמא. להם היית נשמע תמיד. כאן לא היו עקרונות פה היתה רק אהבה.

והמשפחה הגדולה יותר, של חברים וחברות, של גודו ושבת בצופים, ושל החיל והחיילים בצבא.

והכל עשית בשלמות, בקיצוניות ובאמונה גדולה.

אפילו אני כאחיד, ואפילו אבא ואמא נפעמים ונרגשים מול כל הגלויים עליך, עליהם שמענו מפי חברים חיילים ומפקדים. ידענו בתקופת הצבא, שאתה טוב ומצטיין, שהרי אי אפשר להתחבא במסדר סיום קורס קצינים, שאתה חניך מצטיין פלוגתי! אבל כמה, ולמה ואיך?

רק בזאת נוכחתי דרך המעשים שעשית! גם בצבא, כמו לפניו, נתת את הכל — את-כל הלב השכל והרצון עד הסוף. ולא אתה קטפת את הפרי...

ואתה יודע אורי? אני בטוח שהשקעת את כל אשר לך בחנוך דור של חיילים טובים מאומנים וציוניים. ואני יכול לספר לך, שכולם העריכו אותך, כולם אהבו אותך, וכולם הלכו אחרך בעיניים עצומות ובאמונה עוררת עד הסוף.

אני מביט בך אורי — אחי הצעיר.

ואינני מבין איך אפשר להכיל את כל קמטי הצחוק והצער, העקרונות והמוסר, ולקפלם בתוך מסגרת אחת של תמונה.

בשבילי, לעולם לא תהיה תמונה על הקיר, שם חקוק על אבן, או דף בתוך ספר. בשבילי, עדיין הנך אורי, אלא שגופך אינו אתנו, ורק נשמתך כאן. ואני אוהב אותך, ואני מתגעגע לכל.

אחיד, שלמה

את העולם הכרתי תמיד מלמעלה למטה. כך במשחקי כדורגל וכדורסל, כך במצעדים, כך בשאר מקומות. היו לו כתפיים רחבות וחזקות לשבת עליהן, ולראות את הדברים, שאורי ואני אהבנו יחד.

מאוחר יותר גם שיחקנו יחד – פינג-פונג, כשהרשת עשויה ממטאטא. כדורגל, כשהחדר מגרש, וכדורסל, כשהמסמר על הקיר-סל.

כשהייתי יורד מהכתפיים הבטוחות, והתחלתי להביט על הדברים הפוך, מלמטה למעלה גיליתי, שיש גם דברים על פניה אדמה: יש טיולים עם אורי בירושלים, יש מתנות יפות שמקבלים מהאח הגדול: עטים, ספרים, כל שצריך. יש גם דברים שצריך להבין: למה, במשחק כדורסל כשאורי התלהב מאוד מאוד, והחל לעודד בקולי קולות, סטר לו מישהו על הלחי, ואורי שתק ולא החזיר "מנה אחת אפיים" אורי הסביר לי שצריך לכבד את כל האנשים, ולא לפגוע בהם – כך אמר.

בעיקר אהבתי להעיר את אורי מהשינה, אם לא בכוח ובצעקות – בקרח קר על המצח, ולצאת לטייל אתו – ללכת ברחוב ולזמר שירים, ואורי היה שר, ושר, ושר...

כך גם בדרך אל בית-הכנסת, ומבית-הכנסת הביתה. זמירות מרוקאיות וספרדיות, בעיקר-זמירות של אהבה בין אלוהים לבני אדם, בין אורי לבית-הכנסת.

אורי היה אח גדול, שדאג להראות ולהסביר לי דברים רבים; כיצד להתפלל בכוונה מלאה, כיצד לשחק בכדור, כיצד לשחות. הוא שהס-ביר לי, שיש שעון ומחוגים, ושהזמן עובר.

גם שהסביר שהזמן עובר, תמיד נדמה לי, שביום שאורי עזב את הבית בראש-השנה תשל"ד, רגע אחד בשעון נעצר... ואין לי אורי שיסביר לי אם כן, או לא!

**משיחה עם איתן אחיו
(בן שתיים-עשרה)**

אתה הולך ברחוב, ורואה נערה שהיכרת לפני כמה שנים, ואתה חושב: כמה היא גדלה. ואתה חושב לעצמך: אני צריך לספר את זה לאורי, נראה מה דעתו...

ופתאום בא ההלם, אורי איננו!

אתה לא יכול לספר לו שום דבר. קשה לך לקלוט את העובדה: "אורי איננו".

זה מה שאורי היה בשבילי: חלק ממני. כל פעם הייתי מחכה לפגישה שלנו: עוד שבוע, שבועיים, שלושה — תלוי בתנאי השירות. מחכה, כדי להגיד לו את כל מה שיש לי להגיד לו, להשתדל להעביר אליו את מה שקרה לי, ולשמוע ממנו מה קרה לו.

ועכשיו, אני צריך לשבת ולכתוב עליו, כמו על כל אותם, שהם היו בעצם מה שאורי כל כך אהב; "ירמי מהצנחנים", גוליבר, סופפו, אריק רגב וגדי מנלה. אנשים, שאורי התעניין בהם, וראה אותם כדמויות אגדתיות, שאדם צריך לשאוף להיות כמותן. והיום...

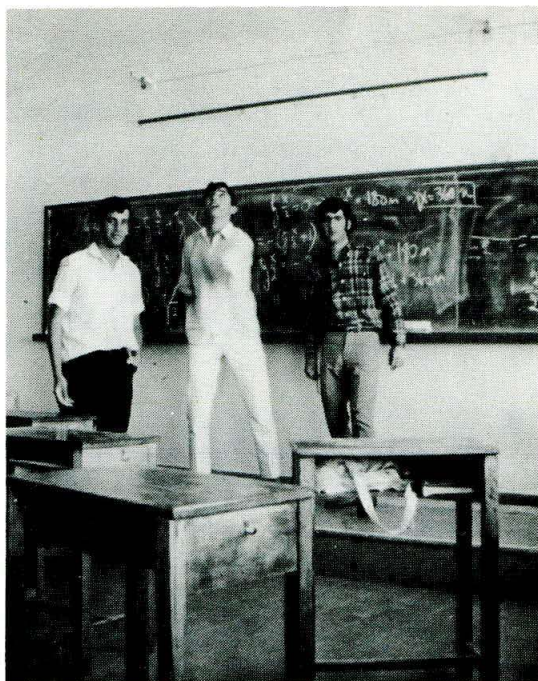
אורי הוא אחד מאותן דמויות אגדתיות, וצריך שאנשים ישאפו להיות כמוהו!

כשאתה חושב להתחיל לספר עליו, אתה חושב, שאנשים לא יאמינו לך, יחשבו שאתה מיפה את דמותו, שלא היה קיים בן אדם כזה. אורי היה סמל היושר בחברה, שלא היתה אידאלית מבחינת היושר שלה. בבית-הספר כולנו היינו מעתיקים, כי הציון הרבה יותר חשוב לך מאשר האידאל. כולנו היינו "סוחבים" פה ושם, קצת "מסבנים" וקצת משקרים. קצת, שהיתה טמונה בו תועלת עבורנו. כולנו — פרט לאדם אחד: לאורי.

אורי, אם היה מגלה שקבל יותר מדי עודף מקופאי זה או אחר, היה טורח ומוצא את אותו הקופאי, והיה מחזיר לו את העודף המיותר. וכך בכל מקרה, תמיד היה משתדל להיות ישר לחלוטין. אפילו כשהתנאים הכתיבו לו אחרת, אפילו כשכולם מסביבו סוחבים מסבנים ומרמים קצת — אורי בשום פנים ואופן לא.

אורי היה הסמל של הצופה, כמו שמנסים להסביר אותו לצופים הצעירים. בן אדם, שלוקח את כל דיברות ומידות הצופה כלשונו. משתדל, ומצליח למלא אותן על הצד הטוב ביותר. כל דברה היה ממלא אם מתוך כוונה, ואם מתוך כך שאופיו היה כזה; להיות אדם ישר, אוהב עבודה, אדיב, חבר טוב, עוזר תמיד לכל מי שיש לו בעיה, שומר ואוהב את החי והצומח, וכן הלאה. כל דברה מדברות הצופה התמלאה בדמותו של אורי, ובזאת גדולתו; הוא היה אדם, שחי לפי עקרונות.

חבר כמו אורי הוא דבר מיוחד. חבר, שלעולם לא יריב עם חבריו. חבר, שאפילו אם אתה מעליב אותו יסלח לך. לא יתרגז, ולא יעליב אותך בחזרה. ואורי היה חבר לכל אדם. כשהיו בחברה אנשים, שהחברה היתה נטפלת אליהם, וזו תופעה הקיימת בכל חברה, ובעיקר בחברת ילדים, אורי תמיד היה לצידם. אנחנו כולנו, בקלות דעת של ילדים, היינו ממהרים להטפל אל החלשים, ופתאום היה אורי מתיצב לצידם, ומנסה לשכנע אותנו, שלא צריך להתנהג כך. וכשקרה מקרה, ובן אדם שאורי לא רצה בידידותו, היה מנסה לכפות אותה על אורי, אורי לא יכול היה לדחות אותו, מחשש שיעליב אותו. למרות שאני הייתי מנסה לשכנעו: "תעליב כי אחרת לא תפטר ממנו". אורי היה עומד בשלו — לא מסוגל להעליב אדם. ולהיות חברו של אורי, כבוד שנפל בחלקי, זה דבר גדול. וכמו כל הדברים הגדולים, בשעה שהם נמצאים אתך, אין אתה יודע להעריך אותם. אבל בשעה שהם אינם, רק אז אתה מתחיל להעריך מה היה לך.

חבר, שתמיד תוכל לבוא ולבקרו. שתמיד יהיה מוכן לשמוע מה בפיך. חבר, שמוכן לוותר על נוחיותו האישית, וחייך הפרטיים, כדי לסייע לך. חבר, שאין זה חשוב מה יש לו לעשות, תמיד מוכן לקבל אותך. זה היה אורי.

זוכר אני כשנפצתי בצבא באימונים. התפלאתי למה אורי לא בא לבקר, עד שהתברר לי שהוא פשוט לא ידע. וברגע שנודע לו, עזב את הכל, לקח ג'יפ, ולמרות שהיה עייף, נסע מאי שם דרומית לבאר שבע עד לחיפה. שהה עמי כמה שעות, ומהר לנסוע חזרה כי היה לו תפקיד בצבא, אותו חייב היה מלא.

היתה בו באורי מן נאמנות כזאת לתפקיד. נאמנות, שקשה למצוא. כל תפקיד, שהיה מקבל על עצמו, היה ממלא בדבקות כזאת, כאילו כל ההצלחה היתה תלויה בו. כשהוטלו עליו תפקידים בתנועה: מדריך או ראש גדוד, היה משתקע כולו במלוי התפקיד, ונתן לכל שאר העניינים להמתין. היה עסוק כולו במלוי התפקיד מבקר עד ערב: דואג, מודיע, מסדר, וזאת גם הסיבה שהצליח תמיד בכל תפקיד שהיה מוטל עליו. ראינו זאת בתנועה, שהרבה עניינים היו מוטלים על כתפיו, וכולם הסתדרו על הצד הטוב ביותר. וכשהיינו במחנה עבודה, אחרי יום יומיים היו מרכזי הענף מתחילים להתפעל מכושר העבודה של אורי, ומזמינים אותו כל אחד לענפו.

וגם כשהלך אורי לעבוד בבנין, אחרי גמר הלימודים, לקח את העבודה ברצינות גמורה, והיה לו הספק עבודה מעל ומעבר להספק של פועל רגיל. וכל זאת, בלי קשר למהות העבודה, או לתשלום הזעום, שהיה מקבל תמורתה.

(ובהערת אגב, כנראה שהיה חסר משהו למורינו בבית הספר התיכון, שאת התלהבותו של אורי לתנועה, לעבודה ולצבא, לא הצליחו להדביק ללימודים).

אותה נאמנות של אורי לעבודה התבטאה יפה בזמן שרותו הצבאי. למרות שלא שרתנו יחד, להוציא תקופה של חודשיים בביה"ס לקצינים, לא יצא לנו לראות אחד את השני כחיילים; ברור היה, על סמך שיחות אתו, שהוא רואה את השירות הצבאי כשליחות שיש להשתדל ולעשות בה את המכסימום, וכך עשה. כל תעודות "חניך מצטיין" שלו יעידו על כך יפה. כל תפקיד שהוטל עליו בצבא התאמץ והזיע, כדי למלאו על הצד הטוב ביותר.

וכל זאת בצניעות מדהימה ממש. אני זוכר, שאורי עמד לפני סיום קורס קצינים. שאלתי אותו אם יש סיכוי שיגמור חניך מצטיין (כמו שלמה אחיו). הוא ענה: "לא, מה פתאום?".

אני לקחתי את הדברים כפשוטם. כמה ימים אחר כך פגשתי בחור, שהיה אתו בקורס, והוא אמר לי: "דרך אגב, אתה יודע שמורי-יוסף יגמור מצטיין פלוגתי?".

ולי לא היה נעים, שאני לא יודע דבר, שהוא כל כך ברור. וכך היה עם כל הישג שהשיג: בלי גאווה, בלי סיפורים. זה היה במקרה, וכך צריך להתייחס אל זה.

אצל אורי היתה תמיד אמונה. אמונה חזקה שלא התערערה; אמונה באלוהים, אמונה בארץ הזאת, במדינה הזאת, ובעם הזה. ואמונה בכך, שסוף הצדק לנצח, ושהאדם צריך להשתדל להיות טוב ככל היותר.

לסיום, אני זוכר היטב את הפעם האחרונה שראיתי את אורי. היה זה במוצאי שבת, ג' בתשרי, שבוע לפני יום הכיפורים. ישבנו בביתי לראות משחק כדורסל, של נבחרת ישראל נגד נבחרת פולין. כשהצליחה נבחרת ישראל לנצח, ולנצח ניצחון גדול, שתינו "לחיים"...

כשנפרדנו, עמד אורי ליד הדלת ואמר: "אתה יודע, עד-אור, הדבר שמדאיג אותי זה, שביום כיפור לא יהיה לי מניין. אצלנו ביחידה אין הרבה דתיים"...

ירושלים, סתיו תשל"ד

אורי,

כמה יפה אתה.

זוכר שראינו בשישית חיילים במצעד, וחשבנו — כמה גדולים וחשובים הם? ! זוכר, שהסברת לי את שמות כל המסוקים והאווירונים בשמים, וחשבנו — כמו כיף להם לחיילים, שיש להם מדים ודרגות, והם שועטים בטנקים, או טסים בשמיים? !

לשירים השמחים והעליזים בעולם, שהיינו ממציאים ביחד בחדוה רבה, היה טעם של ילדות כמעט; לעזור במלחמת ששת-הימים, לחלק מכתבים, חלב ולחם, היה כמו לצאת אתך ביחד לטיול על אופנים בירושלים השלמה שלנו. כמו ללמוד ביחד למבחן באנגלית, ולהתפקע מצחוק. כמו ללכת בערב אחד לשני סרטים, אחרי שהפסדתי בהתערבות. לא היה למלחמת ששת-הימים טעם או ריח של רצינות.

גם בשנה האחרונה, כבר ראיתי אותך במדי צה"ל, וגאה מאד הייתי בסג"מ שלך. ובכל זאת, אנחנו עוד קטנים. הלא כך?

רגע של התרגשות היה באוניברסיטה, כשבאת לבקרני לפני המבחן, והצלחת "להסתנן" עם אקדח ועוזי — — —

החברות שלי הביטו אחריך: כל כך גבוה, כל כך זקוף. על גב המבחן שלי רשום: "עטרות, צד שמאל, טור ממונע, נגמשי"ם". ובמכתבך אתה כותב: "חפשתי בחורה (יפה), שמחפשת את אורי מהנגמשי"ם, של הטור הממונע". אורי זה אתה?

ופתאום לראות אותך אחר: לא קופץ לסל, לא קופץ אחרי כדורגל, לא עוזר לבן-אדם, שמצאת ברחוב. פתאום אתה מפקד. היו במצעד

המוני אנשים, המוני המונים, שדחפו אותי ואת אמא שלי. לא רצו לתת לי להתקרב, אבל הפעם אני נלחמתי עד הסוף; שמעת כיצד צעקתי, ופתאום לא נשמע לי הקול?
ראיתי, ראיתי את גומת החן שלך. ראיתי אותך מחייך, מאד מחייך. ושמעתי את הצחוק המתגלגל שלך שם בפנים. היה זה רגע שמח מאד. אבל היה גם עצוב.
עצוב, כי פתאום לא היינו ילדים יותר.
אורי – אתה חייל?
מפקד, ורציני, וזקוף, ומוביל.
אתה מאמין באלוהים – הוא ישמור עליך.
מאיר הר ציון, שקנית לי ליום ההולדת. ירמי שלך, וקבוצת "ירמי"
שלך בצופים. גוליבר וגד מנלה, ו"שירי ניצחון" שהיינו שרים ללא סוף: "מדבר חול ורקיע ואבק על הפנים...". פתאום היו למשהו בהווה. לא לספורי אגדות על ימים עברו.
ראיתי אותך מאובק שם על הטנק. וראיתי שיניים צחורות כתמיד. רק היום הבנתי, שאתה חייל באמת.
יודעת, שאתה שונא להיות קצין ולראות את החיילים שלך עובדים, ואתה עומד מהצד. יודעת, שאתה חושב כי הרבה כסף נשפך לשוא במצעד המפואר הזה. ובכל-זאת; הרי משהו מן הגאווה הפנימית יש בסג"מ אורי, הרביעי מימין, בערב יום העצמאות, עם גומת החן הימנית.

**יהיה שמח ביום העצמאות!
שלך, אוקי**

לאורי!

איך אפשר בכלל לספר עליך במושג של עבר, ולדעת בברור, שיותר לא תהיה אתנו עוד?

אנחנו נשוחח עליך, ואתה לא תענה לעולם. אני יודע, שלא היית רוצה שיספרו עליך. לא אהבת אף פעם להתגאות בעצמך. אבל עכשיו זה מה שנותר לנו ממך — זכרונות מימים יפים, שבילינו יחדיו. קשה מאד לכתוב עליך. לא מפני שאין מה, אלא משום שהשארית אחריך המון. לא היה קשה להכיר אותך בימים הראשונים של קורס קצינים: שקט, בטוח בעצמך. רצית לעזור, ויחד עם זאת עומד על דעותיך. לכן היית מן הבולטים בפלוגה.

זוכר במסע אלונקות, כשלקחנו חייל כבד משקל על אלונקה משום שסרב ללכת? זוכר, שבסוף המסע, שאל אותנו המ"כ לדעתו על החייל, וכולנו הסכמנו, שמקומו אינו איתנו? אני זוכר את דבריך אז, אחרון הדוברים מבין החיילים: "דבריכם נגד החייל רק יפריעו לו. תפקידנו לעזור לו להמשיך איתנו. לא להכשיל".

בסידרת הירי כאשר נשברנו אנחנו לקחת אותו חייל בזוגות, לקחת אותו אתה לבדך, כשאתה מריץ את כולנו מאחוריך, עד ששברת את הרגל... הירווחת לפחות חתימות מעריצות, וצירי פופאי על הרגל הלבנה...

לא היתה לנו הפתעה, כשהיית חנך מצטיין במשקי סיור. די היה לומר מוריוסף, וידענו שמדובר במשפחה בעלת שם מיוחד בסיור. בקורס קצינים היינו גאים בך. הרגשנו, שאתה מייצג שלנו. דוקא במקום, שבו נפגשים מכל החילות, היה לנו מה להציג בכבוד. אין פלא, שנבחרת לחניך מצטיין פלוגתי. אין פלא, שגם אחרי המעמד המרגש הזה נשארתי שקט וצנוע, כאילו לא קרה דבר. קינאתי בך אחרי הקורס, שנשלחת לאמן חיילים בפלוגת הסיור של חטיבה שבע, אבל קינאתי יותר בחיילים, שזכו לחינוך שלך. אם תשמע את סיפורי-הם היום, תדע כי הם ממשיכים לאמן ולחנך את החיילים הבאים בדרך, שבה היית רוצה לראות את חייליך.

אני יודע, שתתנגד כי נרבה לספר עליך. אך כמה שאנסה לתאר אותך זה עדיין לא כלום לאדם, שלא הכירך. כי אחרי שהיינו יחד זמן מה, אי-אפשר היה, שלא לאהוב אותך: הדמות שלך השמחה הצוחקת, האמונה האישית, כוח הברזל, אהבת החברים והעזרה האין סופית לכל אדם. איך אפשר בכלל לכתוב עליך במושג של עבר?

אורי חבר. אורי מפקד. אורי הי"ד,

לא יאומן!

בני, שדות-ים

מטבע הדברים הוא, שהמבוגרים הם המתעסקים בצרכי צבור, בעיני ביהכנ"ס ובגבאות. הילדים והנערים מתחמקים מפעילות זו, ולפעמים אף רואים בכך עסוק, שאינו מתאים להם. לא כך חשב אורי ז"ל, ולא כך פעל. בקטנות, בילדות ובנערות ראה בעזרה לצבור פעולה שאין למעלה היימנה, הדוחה כל עסוק פרטי אפילו הוא מהנה ביותר, ובמיוחד בעזרה למען ביהכנ"ס "הראל", בו גדל, התפלל ומסר מזמנו ומכוחו להידורו ולתיקונו.

כולם ידעו, שאם יש צורך במתנדב ימצאוהו באורי, ואם יש צורך בפעולה מסויימת בביהכנ"ס ימצאוהו באורי. כשהיה צורך בהדבקת הטפטים על קירות ביהכנ"ס נמצא אורי, שנתן יד. ואע"פ שהיתה זו עבודה מפרכת, שדרשה דיוק, סבלנות, התמדה וויתור על זמן רב (שאפשר היה לנצלו במשחקים), לא נרתע ממנה והתמיד בה עד לסיומה המוצלח. עד היום נמצאת עדות זו לפעילותו הברוכה בביהכנ"ס על גבי הקירות.

סדור כסאות, הוצאת ספרים מהמדפים, אסוף ספרים וסדורם במקור מותיהם על גבי המדפים, החלפת פרוכת והסרת המפות במוצש"ק ואף שטיפת הרצפות, היו דברים שאורי ז"ל עסק בהם באופן שגרת, כדבר המובן מאליו, ש"עבודה" זו שלו היא! כי כזה היה אורי: — מתנדב, קודש לביהכנ"ס, חלוץ ההולך בראש המחנה! כשהוכנס ספר תורה חדש לביהכנ"ס, ותהלוכת החוגגים עברה בשכונה, היה אורי יחד עם אחיו, שיחיה לחיים ארוכים, מבין אלה שהו חומה, שהקיפה את החוגגים ושמרה עליהם מפני התפרעויותיהם של כמה פרחחים, שהציקו להולכים. הוא, הצעיר, העז לצאת חוצץ נגד "הגדר לים" ו"החזקים", שהעזו לחטוף לפידים מנערים צעירים חוגגים. הוא לא נרתע מפניהם אף כשאיימו להכותו. הוא הגן על הקהל הקדוש בעת החגיגה הקדושה, כי כזה היה אורי: למען הצבור!

עבור אורי היה זה טבעי ביותר. כך חונך בביתו. מאביו שיחי' ספג את הפעילות למען הצבור. כאן שאב את הערך של היחיד למען הצבור, של הערבות ההדדית. ומכאן; מבית זה, ממשפחה זו, מבית כנסת זה, קבל את ערכיו.

במלחמת יום הכפורים המשיך אורי בדרכו זו: הוא יצא חלוץ להגן על העם הקדוש, ביום הקדוש, למען הארץ הקדושה. הוא המשיך בדרכו: דרך חלוץ, ההולך לפני המחנה.

לנו, למתפללי ביהכנ"ס הראל, היה אורי סמל להמשכיות, לדור הצעיר הממשיך בדרך ישראל סבא. שגדולו נאה, והוא מבין מתפללי בית הכנסת.

נפילתו, אין לה תנחומים. מעשיו ופעילותו הם התנחומים, שהוא עצמו הגיש למשפחתו הנכבדה.

יהי זכרו ברוך!

מתפללי ביהכנ"ס

על אורי...

"הוא היה נער חמד. הוא היה מתולתל
הוא היה משחק כדורגל וסל
אבל כשקראו לו לצאת הוא יצא.
— ועכשו
הוא היה".

יחיאל מוהר

בערב, שנערך בביתו בירושלים, ספרו חבריו לצבא :

איתן : היו ריצות בצבא, בעיקר ריצות 5000 מטר, שהקבוצה שלנו הגיעה ראשונה, רק משום שאורי דחף שם שניים כל הדרך. את אורי היה קשה להכיר ממבט ראשון: בחור ירושלמי דתי, ולא ראיתי בו דבר מיוחד. ברגע שהתחלנו קצת לרוץ ולדבר, באופן טבעי אורי התבלט, ותוך זמן קצר היה ברור, שהוא משכמו ומעלה לחיילים בטירונות היה ברור תוך זמן קצר שאורי יהיה חניך מצטיין. העזרה של אורי לחברים — זה היה יוצא מן הכלל. דבר אחד שהפתיע אותי: היחס לדת. חלק מהמצוות קיים בקנאות, וחלק בכלל לא. כיוון שהערכת אתו, הערכת את דרכו. הוא היה נאמן לה עד הסוף. **אורי :** בנקודה אחת לא היו בעיות אצלו: יחס לחברים. היה עושה דברים בלי אף מלה. משהו מאד יוצא דופן בין החברה.

אריאל (שהיה מפקדו): אני זוכר שנסענו פעם דרומה, ואבדתי את דרכי. אני זוכר, שהאדם שסייע לי, והראה צעד אחר צעד מה קרה, היה אורי. מאותו ערב הרגשתי שאם אני צריך משהו ממישהו, שאפשר לסמוך עליו, יש לי אורי. ובאמת, עזר לי בכל התקופה, ששהיתי אתו.

נחום : היה באורי שלוב של מוטיבציה חזקה ורצון חזק יחד עם כושר מצוין כדי לבלוט ולהצליח. ומצד שני, הרצון לעשות זאת בדרך יפה. לא ע"י רמאות ודחיקת רגלים אלא, בצורה הפתוחה, היפה, הגלויה, הכנה, והישרה ביותר. אי אפשר היה לראות אצלו, כמו שרואים רבות אצל חניכים מצטיינים אחרים, צביעות, "סבוניות", מתוך מגמה למצוא חן. היתה לו שאיפה לשלמות עצמית, שנבעה מעצמו. שוחחתי איתו הרבה, והבנתי, שהיתה בו שלמות עם שלוב של רצון להיות חיובי, ולהוביל את פעולותיו ואת פעולות האנשים סביבו בצורה הוגנת ורצויה. אדם, שמנווט עצמו מבחינה מוסרית, עם מוטיבציה חזקה, ועם מוסר חזק וגבוה.

איתן : התרשמתי מאד מקשריו לבית ולמשפחה, שהתקשרו לאמונה הדתית ולאהבה לירושלים. כשהיינו באים מבאר שבע, ומתקרבים לירושלים, היה לוקח אויר, ממלא את הראות ואומר: הבט איזה יופי. הרגשתי, שיש בו אהבה מיוחדת לעיר ולמקום.

בנבעת אולגה, בקורס מכי"ס, היתה סדרה קשה. אורי סחב משהו, שאף אחד מהחברה לא היה מסוגל לסחוב אותו. אורי התחיל לרוץ אתו ושבר את הרגל. אני חושב, שהבחור יחד עם הפק"ל שקל למעלה ממאה ק"ג. אורי בא לבקר את החברה — לא להפסיד חומר. היה יושב כל יום, וכותב עונשים לכל הפלוגה. עם הגבס עלה על גבעה לעזור למישהו לבנות אוהל.

אורי : היה לו כושר פראי. היה מריץ אותנו אחריו. אם משהו היה מפגר, אורי תמיד עזר לו. בנווטים הגיע תמיד ראשון. בקורס קצינים

אורי שכנע את הממ"ח מהר מאד. ויצא, שאורי הדריך את הקורס יותר ממנו.

דורית: הממ"ח העריץ אותנו. אורי היה המצטיין, והיה ברור, שיהיה חניך מצטיין. למרות זאת, כשאמרתי לו זאת לפני הסוף היה המום ושאל: "מה פתאום?".

שי: לאורי ול"דוסים" האחרים בצוות היתה רוח שובבות מתוך אמונה. במצבים לא נעימים בצבא, היו פורצים בשירה אדירה. בתור-נות מטבח היו דופקים עם הכלים על הקירות. וכל המטבח התחיל לרעוד.

אורי: היה יותר מדי טוב. עוזר לאנשים בלי להכירם. בלי לחכות לתודה. עזר — הלך. בלי לומר אף מילה.

שי: בכל מה שהיה צריך, מיד היה אורי עוזר.

גרוף: אצל אורי מעולם לא היה חשבון עם אנשים. היה יותר מדי טוב, אנשים נצלו זאת.

נחום: אורי הצחיק אותנו פעמים רבות. במסיבת הסיום כתב את כל האופרטות, וגילינו את ה"מצחיקנות" שבו.

נחום: אורי תמיד ביקש להראות לנו את ירושלים. היה מורה דרך. פעם הראה לנו את הנוף מהר הצופים, והתפעל. המשכנו לנסוע לכיוון רמללה. ליד נבי סמואל אמר אורי: "כאן בונים שיכון לזוגות צעירים, וחסר להם, שיחזירו את זה". הימים שאורי היה בירושלים, מדריך ומסביר לנו, היו הימים של אורי.

דני: במלחמה אורי "קיסר", שהוא ב"עורף", בשמירה על המח"ט. הוא הרגיש, שהוא לא עושה את המקסימום, והיה לא כל כך מבסוט. ביום השני הטילו עליו משימה — נפל מטוס בקוניטרה. הטילו על אורי לראות מה עם הטייס. איש לא ידע מה קורה בקוניטרה. שחזר, סיפר אורי, כי ראה טנק סורי מכוון את התותח מולו — הוא המשיך להתקדם... חזר והביא אתו קלצ'ניקוב חדש — גאווה שכזו, נשק שלל. לרגע לא חשב להשאירו אצלו. מסרו מיד.

גרוף: אני זוכר את אורי במלחמה בנעלי-ספורט. היה יום כפור. לא אכל עד שנגמר הצום. כשקיבל חבילה מאמו חילק אותה לחיילים, הסווצ'ר שלו עבר כל חצי שעה לחייל אחר כדי, שיתחממו כולם. אחרי זה לקחו אותו ועוד איזה כלי, לאבטח את המח"ט. לא ראיתי אותו. רק שמעתי בקשר. כאשר הגעתי פעם אחת לציר כדי לתקן את הכלי, אורי עבר לידי עם הכלי שלו: שחור כולו, מלוכלך ומאובק. הוא חלף על פני וחייך — בלטו השיניים הלבנות... כששמע שקוראים לעזרה בקשר, לא חשב הרבה, ונכנס פנימה לתוך בוקעתה לחלץ פצועים. אני חושב, שמה שדוחף אנשים להסתכן וללכת עד הסוף במלחמה, אפילו בידיעה ברורה שלא יצאו חיים, היא המחשבה, שאם יקרה משהו קריטי, תמיד יהיה מישהו שיבוא להציל... וזה מה שאורי עשה.

שמעון בראפרת, מורו של אורי לתנ"ך בתיכון, כתב להוריו של אורי אחרי מלחמת יום כיפור:

"הייתי המורה לתנ"ך של אורי בבית הספר התיכון. אורי היה בין התלמידים המצטיינים; מוכשר, בעל ידיעות רחבות והתעניינות אמיתית. גם היה צנוע, נעים הליכות ומקובל על הכל. כולנו אהבנו אותו והערכנו אותו. אורי היה לי יקר מאד, ולכן כואב אני יחד אתכם כאב עמוק.

אני מרבה לחשוב על אורי, וכל פעם עומדת לפני עיני תמונה של בחור נפלא מכל הבחינות. אי אפשר יהיה להתנחם, אבל נזכור אותו, לא רק בצער אלא גם בגאוה".

ישראל אמיר (ברלינסקי), שהיה מאמן הכדורסל של אורי ב"הפועל" מספר:

אורי היה בא לאמונים במשך שנתיים, החל מגיל שש-עשרה. הוא היה חדש בקבוצה, דתי ולא השחקן הטוב ביותר. להיות דתי בקבוצה לא דתית, זו יכולה להיות מכשלה רצינית. למרות מגבלות אלה הוא הצליח להיות מספר 1. הוא היה ראש הקבוצה. כשהיה צריך לומר משהו לחבר'ה, לארגן, להשליט משמעת — זה היה אורי. בחרתי בו כראש קבוצה בגלל האחריות, המוסריות והרצינות שבו. התכונה שאפיינה אותו — רגישות עמוקה. עמוקה יותר מאשר לילד אחר בן שבע-עשרה. מין בגרות ובשלות, בצד בישנות ועקשנות. בכדורסל בהגנה רואים יותר תכונות אופי — שם התבלט אורי. עקשנות עד הסוף; לא לותר, אף פעם.

מהיכן התכונות היפות הללו? מי עשה אותו כזה? ההורים? המסורת? או אולי התורשה?

מבינים, הוא מת. די, איננו.

אבל לפחות שיחזור לחמש דקות. רוצה לומר לו משהו. לומר לו כמה מהמילים הכתובות, שלא הספיקו להאמר...

**בערב לזכרו של אורי ספרו חברים מביה"ס והצופים,
וחניכים מקבוצות "ירמיי" מגדוד "יחיל"
ומגדוד "חותרים" :**

עודד: אורי לא אהב תכניות "חברים מספרים על...". אבל אמר: "לא אבדנו אדם קרוב, ואיננו יכולים להבין הרגשה זו". כששמעתי, שאורי נהרג חשבתי: דברנו כל כך הרבה על "חברים מספרים על", אז לא עשה זאת, כי אורי לא רצה בכך. אורי היה בן אדם כל כך מורכב, וחובה עלינו כאנשים הקרובים לו לדבר עליו בשביל עצמנו. **עדאור:** אורי העריץ את ירמיי, חטיבת 101, מאיר הרציון וגוליבר. אורי קרא וקלט הכל. היום, כשאתה מסתכל על האנשים האלה ועל אורי, אתה לא יודע אם האנשים שאורי העריץ כל כך, עלו עליו במשהו. אם אנשים אלו הפכו לאלילים, קל וחומר שיש לחנך אנשים צעירים על הדמות של אורי.

אבי: אורי היה סמל המוסר החברתי. נוסף לכך, בטיולים שבר את כולנו, איזה רגליים ארוכות...

יעקב: כל שאני זוכר, שהייתי פוגש באורי שנים רבות אחרי שסיים להדריך אותנו, היה כל כך נחמד! תמיד היו איתו יחסים נהדרים. בפעולות היה נהדר: תפס אותנו בידיים, ועשה אותנו קבוצה טובה. אחרי שהלך התפרקנו.

חנן: הוא היה המדריך הראשון שלנו. קרא לנו קבוצת "ירמיי", ואהבנו אותו כמו שאוהבים אבא. אחרי שעזב, גם אני עזבתי את הצופים שום מדריך לא היה כמוהו.

דני: היינו יושבים בעמק המצלבה, באחד הכוכים, בתקופה שלאחר מלחמת ששת הימים. כל הפעולות היו על מאיר הרציון, ירמיי. הוא היה מספר לנו הרבה סיפורים על מלחמת העולם השנייה. תמיד פעולות מלחמתיות. היתה לו דיעה מיוחדת על החישול בצבא. הוא חשב הרבה על העתיד, ועשה מאתנו קבוצה מצויינת.

עודד: אורי אהב מאד את הצבא. לא בגלל יריות, מלחמות, תרגילים, אלא בגלל אידאליזם וציונות.

אוקי: אפיין אותו הלב שלו. הצטערתי, שהוא לא יכול להיות אתי, להכין את חוברת הזיכרון.

יואב: במחנה קיץ בנה מגדל יהלומים. דנקו ששוקל 100 ק"ג קפץ עליו וראה "כי טוב". לא ישן במחנה הקיץ שלושה ימים, ואח"כ כשנרדם כעס על עצמו ואמר: "לא באתי הנה לישון, להתבטל, באתי כדי לעבוד".

יעקב: היה רץ כמו ציפור. היה לו סגנון מיוחד.

עודד: הספורט היה אהבה גדולה שלו. התלהב מאד מכדורסל. אני זוכר, שחזרנו פעם בלילה, וראינו שלושה ילדים משחקים כדורסל. אורי הוריד את החולצה, ושיחק איתם באמצע הלילה.

אירי: גם ב"הפועל" היה בין הבולטים, כי השקיע את כל הדם במשחק. מלבד זאת, אינני זוכר פעם בה בקשתי משהו מאורי, ולא הסכים. לא היה כנייהו. לא בגדוד שלי, ולא בין החניכים. ידעתי, שהוא היחידי שתמיד יבוא, כשאזדקק לעזרה.

עודד: טפסו עליו בגלל זה. אבל אמר: "מה פירוש שמישהו אחר יעשה? אם אני יכול לעשות, אני אעשה זאת".

אלישע: בא"ש לילה שהיה עושה לנו, הזמן לא שיחק לגביו. היה לוקח אותנו לטיולים ארוכים סביב שן הפיל. כאשר היו צועקים "זרקור", היה המדריך, בד"כ, עומד, כדי לראות מי שוכב היטב ומי לא. אורי היה נשכב אתנו, ותמיד היה יודע מי נשכב היטב ומי לא.

דני: היו לנו הרבה א"שי לילה עם מדריכים אחרים, אבל עם אורי הם היו הטובים ביותר — כולם הקשיבו לו. היה כמו אבא של כולם. כשהיה אומר: "שקט". היה שקט. כשהיה אומר לעשות משהו — היו כולם עושים ברצון, ונהנים. היה כיף ביחד. אני זוכר שהיינו חוזרים מא"ש לילה, והיתה הרגשה נפלאה.

אירי: כשדיברתי אתו על גניבות בצבא, הדבר הרתיח אותו מאד. בכלל כל אי הצדק בצבא.

אוקי: הוא בעצמו סיפר, שהצליח לגמור קורס קצינים בלי לגנוב, והוא מברך על כך. אנשים בצבא ידעו זאת, וממנו לא גנבו.

עודד: במלחמה היה לי ברור שאורי יהיה חוד החנית. כשספרו שנהרג, חשבתי: מה היה אומר אורי, לו ידע שאני נהרגתי... ..

יעקב: כל שאני זוכר: בחור עם חיוך יפה, ורגליים ארוכות... ..

אורלי: במחנה קייץ היה מאד משעמם. כל הזמן הבנים שחקו ששבש... .. פתאום אורי בא ערב אחד, והתחיל לספר על 101, ולאט לאט כולם יצאו מהמשחק, והיה מעגל מסביבו. היה ממש מרתק. ואני לא האמנתי: זה הגדוד המופרע, היושב כל כך בשקט? למחרת לקח אותנו לטיול, באמצע היום, כשהיה חם אימים החל פתאום לשיר על הרכבת. כך הכניס את כולם לקצב. שוב הלכנו במרץ.

אלישע: ובלילה היה מריץ אותנו, כדי שנשמור על כושר.

דני: גם בטיולים היה מריץ אותנו. כשלא הגענו למקום בזמן, היה עובר להליכה צופית: מאה צעדי הליכה, ומאה צעדי ריצה, במאה צעדי הליכה היינו רצים אחריו, ואז היה עובר לריצה... .. בדרך היה שר ומחלק לכולם עוגות של אמא שלו.

יואל: כשאורי מתגלגל מצחוק, ותופס את הבטן, זה לוקח שעות.

עדאור: אהב את הגשש. ידע כל מילה שלהם בע"פ, ובכל זאת צחק כל פעם מחדש. היה לו חוש הומור מיוחד.

אבי: היה צוחק בקול רם צלול. כל אחד היה שומע.

דני: אני זוכר אותו בכמה מצבים אופייניים לו: בריצה, תמיד בסגנון מיוחד, משיג את כולם. או ביום שדה אחד, ביום קיץ חם, כשהוריד אורי את הגופיה והתחיל לשחק כדורגל. במחנה הקיץ היה רוב הזמן על העץ. אני זוכר אותו גם בשנים אחרי שעזב אותנו. היה פוגש אותנו לא כמו מדריך: "שלום-שלום", אלא היה חם ולבבי, ותמיד משאר לשוחח אתנו. אהבנו אותו, היה סימפטי, וריתק אותנו.

מכתב של אורי לצופים בסוף השמינית :

עלי להתנצל תחילה על שאני מעיז בכלל לכתוב מכתב זה להנהגת השבט, שהרי אני לא שייך לשבט הזה לפי הגדרתכם. אולם, אזרתי עוז ברוחי לכתוב מכתב זה מכיון, שאני יודע שאני מיצג בדעתי זו, את מירב חברי גדוד לשעבר, שלא יצאו לנח"ל, וגם !! את חברי הנח"ל.

לפי החוק של התנועה, בוגר צופים הוא זה, שעובר את שרותו הצבאי במסגרת הנח"ל, והנהגת שבט "מודיעין" החליטה שחוק זה טוב גם בשביל הגדרת בוגר שבט.

ברצוני להביא לפניכם כמה עובדות שיציגו חוק זה באורו הנכון : העובדה הראשונה היא, שכל חברי גרעין "דולב" שיצא ל"הגשמה" לתל-קציר, (למעט שניים שלשה חברים), לא יצא לנח"ל מטעמים אידאולוגיים של הגשמה, או המשך דרכה של התנועה, אלא יצא מטעמים חברתיים, וטעמים של נוחיות אישית בלבד. עובדה נוספת היא, שחברי גדוד "יובל" לשעבר, שאינם בנח"ל היו מהפעילים ביותר בצופים (למרות שיש כאלה גם בגרעין), ודי אם אזכיר שמות כמו שריה עופר, עד-אור בן-אבא, שלמה חביב, יונה זוזובסקי, אורי מור יוסף (אינני נוהג מנהגי צניעות במכתב זה), ועוד רבים רבים אחרים. חברים אלה, שהשקיעו הרבה מאמץ ושפכו הרבה זיעה, אינם זכאים להיות בוגרי שבט. הם, שהיו באים לפחות חמש פעמים בשבוע לעמק, לפעולות, להדרכה, לימי עבודה, ולישיבות של ועדות השבט והנהגתו. הם, אינם זכאים לתואר בוגרי שבט, מכיון שהם לא הלכו לנח"ל. מכיון, שהם נלחמים עכשיו ביחידות כמו גולני, חרוב, שקד וצנחנים. אבל החבר'ה של הנח"ל (ואינני מזלזל בנח"ל, ואינני חושב שהוא חייל מיותר!), שיש ביניהם צופים שהיו באים ללילות שישי בלבד, הם רשאים לענוד את הסמל של בוגר שבט "מודיעין". הם, שיושבים על מי מנוחות בקיבוץ תל-קציר, בחדר מחומם עם הבנות על הברכיים, ועדיין לא ראו רובה, וגם לא פגז שירד על המשק, הם זכאים להיות בוגרי שבט "מודיעין".

אין ברצוני לבכות על חלב שנשפך. אני לא קיבלתי את סמל בוגר השבט (והדבר חורה לי מאד). אולם אני מבקש מההנהגה לקיים דיון מחודש בנושא, ולחשוב בכובד ראש בנושא, מכיון שאני יודע שרוב חברי ההנהגה הנוכחית לא יצאו לנח"ל, ואינני רוצה שהם ירגישו בבוא היום, מה שאני הרגשתי היום.

ההחלטה של השבט להעניק סמל בוגר רק ליוצאי הנח"ל היא אות קלון לשבט "מודיעין" ואני מתבייש, שאני בוגר !!! שבט, שהנהגתו מבזה את שמו!

בברכת

"חזק ואמץ"

אורי מור-יוסף

בוגר שבט "מודיעין"

**"כי נתיבנו רחב והלכנו הלוך ומעוד
כי אהבנו לצחוק וקווינו לגווע.
אם לבנו איננו עונה לשמחה הגבוהה עד מאוד
הוא עונה לכאב הגבוה"**

לאה גולדברג

כולם אומרים שאתם אינם. אולם זה לא יתכן, שבחורים צעירים יפסיקו את חייהם בגיל עשרים. קשה הפרידה בצורה כה חדה. רק אתמול הוא היה עמנו.

קשה לדבר, וקשה יותר לכתוב.

בלי אורי. זמן רב לא ידענו מה עם אורי. היו חששות בלב, ובתוכן עוד זיק של תקווה. אך הכל היה לשוא. אפילו מכתב אחד לא זכינו לקבל ממנו במלחמה, כשריד חייו האחרון.

למען האמת, הכרתי מקרוב את אורי לפני שנתיים, כאשר אורי שבר את הרגל. מאז ומתמיד אהבתי את אורי אהבה עמוקה. אהבה זו התבטאה באותה תקופה, שבה שהה אורי בבית. שעות רבות בילינו יחד, שוחחנו ארוכות, ושתפנו אחד את השני בבעיות שהתעוררו, ונסינו לפתורן יחד.

כשאני מסתכלת בתמונתו שבחדרי — אורי צוחק. תמיד אני נזכרת כיצד היה יושב עם הרגליים על השולחן וצוחק צחוק, שהיה ממש ערב לאוזן. הוא אהב לצחוק ולהתבדח.

כשאני מביטה בתמונה האחרת — פנים בעלות הבעה רצינית, שמשוהו מיוחד מובע בהן. קשה להאמין שהוא איננו. קשה לספר עליו בלשון עבר. לגבי הוא עדיין נמצא, אלא שהוא נמצא רחוק מאד.

זה ממש מוזר לכתוב דברים לזכרו, לשרטט קווים לדמותו, למי שאיננו עוד, ובכל זאת בזמן שאני כותבת זאת, אני מרגישה, כאילו שורות אלו יעברו תחת ביקורתו.

אורי נפל כשהתנדב להציל את חבריו המכותרים בשטח אויב סורי, אכזר. הוא פרץ לשטח ללא פקודה. זה כל כך אופיני לאורי — עזרה לחברים — עקרון ראשון במעלה. כך נהג בחייו, וכך נהג בשעת קרב. הפצע שנשאר בלבנו הוא עמוק, וזמן רב יקח עד שיגליד...

קשה לחיות כשאורי לא חי איתך. הכל נראה חסר תכלית ומשמעות, ולמרות זאת, אני משוכנעת, שמי שהכיר את אורי, ידע ויזכור, שלמענו, במיוחד למען אורי, אנחנו חייבים להמשיך.

להמשיך לחיות, אך לא לשכוח...

דרורית (בת דודה)

שמעת, אורי?

שוב מתבצרים בגולן. תעלות, חפירות, גדרות תיל, אימונים, יריות, מנוחה. בינתיים שקט — עד מתי? אולי אתה יודע? אתה בודאי זוכר אורי, איך אמרת בקול שקט: "תהיה מלחמה". ולי לא נראה בשום פנים ואופן, שאתה תימצא בין שורות הלוחמים.

כשהיית מדריך בצופים בחרת לקרוא לקבוצתך בשם קבוצת "ירמי". סיפרת לי על "ירמי מן הצנחנים", שאתה כל-כך מעריץ. נתת לי את הספר כדי, שאוכל להבין. הערצנו שנינו — והיום אתה לצידו... אני זוכרת סיפורים מן התיכון: אנגלית, מתימטיקה, מחנה-עבודה בקיבוץ לוחמי הגיטאות, ומורים... שהגיעו כעבור זמן לניחוח אבלים בביתך...

הגיוס לצה"ל הרחיק אותך ממנה, שאליה חזרת מדי חופשה: לראות: לסייר ולטייל: מאז ומתמיד היא שלך — ירושלים... סיום קורס קצינים: חניך מצטיין. ומסביבך במסדר הגדול — חברים ומפקדים, שיושבים שנה אחר-כך, ומדברים בעיניים דומעות בערב שקט... לזכרך.

ערב יום כיפור, צום תפילה... שקט. למחרת זינקת לנגמ"ש, חגרת חגור, ושלושה ימים עלית בנתיב — נתיב היסורים. הכדור מצא אותך חשוף, וקטל אותך, כמו את חבריך האחרים. ולאחר ימים הגיעה הידיעה כי היית, כי הלכת, כי צחקת — ולא עוד!

ובין המילים: שתיקות. זוכרת רגעים, שיחות, וימים, שלא ישובו עוד. שומע, אורי? שוב מתבצרים בגולן. תעלות חפירות, גדרות תיל. אימונים יריות, מנוחה. ובינתיים — שקט...

בת דודתך
תרצה

מכתבים

קטעי מכתבים לחברה : (לפני הצבא)

פה בירושלים, למרות שאין כמעט אף אחד אני לא כל-כך משתעמם, אם כי מרגיש קצת בודד. אני לא משתעמם כיון, שסדר היום שלי עמוס עבודה וכדורסל, ועכשיו מתווסף גם למוד נהיגה בו אתחיל בקרוב. (שהחינו!). אני מקוה לעבוד בערך עוד שבוע, ואז לבוא לתל-קציר. בינתיים מתכננים עם שני חבר'ה של הכדורסל, ללכת לתל אביב באיזה לילה.

בשבת האחרונה היה עד-אור בבית והוא נמצא בגולני ולא בשריון, כפי שכתבי לך בפעם הקודמת. הוא נמצא שם עם... נחום, וכן עם אברהמי. הוא מבסוט עד הגג וכבר מנסה לסחוב אותי לגולני (יהיה לו קשה). שמעתי גם, שגידי בקורס-טייס, כל הכבוד!

— — — עשינו טיול נהדר דרך חיפה-ראש הנקרה לאורך כביש הצפון עד תל-דן, ומשם עד לטבריה. עתה חזרתי לעבודה הרגילה, ואני די מבסוט. אני עובד במנהרה של התחנה המרכזית כעוזר לטפסן. התרגלתי לקצב העבודה, כך שלא קשה לי. וכמובן אני ממשיך עם הכדורסל. עכשיו יש לי מצב-רוח טוב כי: הפועל ירושלים — הפועל חדרה שתיים-אפס!
ד"ש לעודד ולכולם. מסרי להם, שהפועל שיחק טוב בשבת, ושלא יתיאשו.

— — — בינתיים אני ממשיך לעבוד כאן, ובשבוע האחרון זו היתה ממש עבודה של חמורים. — התאקלמתי בחיי הפועלים ואני לומד להעריך את הלימודים וההשכלה, כשאני שומע כיצד הם מדברים.

תקופת הצבא (קורס סיור)

(עוד 29 יום לגבס) 3.8.71

יקרה שלום.

הגבס הזה! לא נעים לי לראות את החבר'ה רצים כל היום על הגיבלאות, ובאים הרוגים למאהל, בשעה שאני רובץ לי באוהל ולא עושה כלום, מלבד מסדרים ולקום באמצע הלילה לכוונות. מה גם, שעכשיו מקלעוניסטים (אני מקוה שאת כבר יודעת מה זה) נהנים מהרבה ירי, ואני הייתי מקלעוניסט עד היום, ודוקא עכשיו אני לא משתתף באימונים. הבעיה היא, שכל היום באים חבר'ה ואומרים,

שהלואי והיו במקומי, וזה עוד יותר מרגיז, מכיון שאני די אוהב לקרוע את התחת ולהתאמץ. יותר נכון אני אוהב את ההרגשה, שלאחר הקריעה. שעה, שאתה יודע, שעשית עבודה קשה והצלחת. ועכשיו הם באים מהאימונים, ואני צריך לשמוע כל מיני שטויות כמו: "הלואי והייתי במקומך". בינתיים אני כל הזמן כותב כאן עונשים בשביל חבר'ה. למשל הבוקר כתבתי 250 פעם: "יוסי תפוס עמדה ברתק, ואני ואיתן באגוף מימין", ועכשיו אני הולך לכתוב מאה פעם: "יש להשמע להוראות המפקד". לפחות בזה אני מסייע קצת לחבר'ה, שבטח אין להם זמן לכתוב את העונשים המצחיקים האלה, מכיון שבשדה עסוקים כל היום וכל הלילה. נוסף לזה אני רואה כל בוקר את ההדגמות של המכ"ם ולפחות מקבל מושג ממה שהולך. אבל, זה עוד יותר מעצבן, מכיון שאני עושה את זה כמו לורד אנגלי, שהולך לתיאטרון. לוקחים אותי ברכב, אני מסתכל על ההצגה, ומחזירים אותי ברכב. בקצור עצבים.

חמודה שלום!

— — — בכל אופן היה מאד נחמד לגמור קורס, למרות שאת העיקר לא עשיתי (גבס..). בתכנית קטלנו את כל המפקדים, וחסלנו חשבור-נות ישנים עם כל אחד ואחד מהם. הכל ברוח טובה ובצחוק. אחר כך רקדנו (קרטענו) קצת. כרגיל היו בערך ארבעה בנים על בת אחת, כך שהעדפתי לשוחח בחוץ. מה גם שאני לא "דלוק" במיוחד על הרקודים המצחיקים האלה (אפילו הקיבוצניקים הפסיקו לרקוד רקודי עם). בסוף נשארנו קומץ קטן של חבר'ה, ושרנו בערך שעתיים את השירים הישנים והטובים מהימים של הצופים. רק אז הלכנו לישון.

ביום שלישי זה, כשהגעתי, אמרו לי שהוסמכתי, וזה היה מעודד מאד, אם כי אני עדין צולע מאד, ולא יכול להתאמן. כבר קשה לי להאמין שזה יהיה בסדר אי-פעם. מחר אנחנו יורדים לסיני לחטיבה אחרת, ושם יתחילו הבעיות, מכיון שהסגל לא יכיר אותי. אבל אני מקוה, שהתיק הרפואי יגיע בזמן, כך שהם יבינו אותי. מה גם שיש לי ציונים טובים בקורס (המ"מ השתגע כנראה ונתן לי ב' אפילו שאני לא יודע כלום. הוא אפילו אמר לי שהוא שקל לתת לי א' ב', הוא פשוט לא נורמלי). עכשיו אני כתוב לך במהירות, משום שנתנו לנו שבת קצרה, ואני צריך להגיע הלילה.

ז' באלול, 17.8

(לפני קורס קצינים)

אוקי שלום,

היום חזרתי מתל אביב לאחר שאתמול בלילה "חגגנו" את עזיבתנו את סיני, את הפלוגה. בעצם, את כל ההווי של שנה ושלושה חדשים יחד (מתחילת קורס סיור). וחבל, שדוקא מאורע כזה חגגנו במקום כמו "כליף", בו גליתי, שאחד הדברים הטובים שאני עושה בחיים הוא, שאני לא הולך למועדוני לילה. זה מקום שנמצא ב-70% של חשיכה מוחלטת. כך, שאפילו לא הספקתי לראות מי היה במסיבה הזאת, ומי עשה בשכל, ולא בא. מבחינה אומנותית (ורק מבחינה זאת) היתה ההופעה ברמה של ליל ששי בצופים. זוכרת? בקצור חזרתי הביתה, קראתי מכתב נהדר שלך. שמחתי מאד, שה-מתנה מצאה חן בעיניך, והבנתי שקבלת צו סיפוח מהלול למטבח, והרי "כל הדרכים מובילות למטבח".

ברגע זה קמתי מהשינה. השינה האחרונה באחר צהריים של יום חול למשך ששת החודשים הבאים...

אורי מקבל בהצדעה את אחיו שלמה בקורס משק"י-סיור

לך נותר מעט מאד זמן להיות חיילת, וכיף לך שאת יודעת מה את הולכת ללמוד, ויש לך כבר תוכנית מוגדרת לאזרחות. למשל אחי קיבל תשובה שלילית לרפואה והוא ממתין לתשובה ביבולוגיה, שאפילו אם תהיה חיובית תהיה פתרון חלקי לבעיה. לפעמים אני חושב שיש חוסר צדק משווע בכל הענין הזה של לימודים גבוהים, מכיון, שאחד כמו אחי, שהוציא את נשמתו בצבא, כדי להצליח להיות טוב, ובנוסף לכך יש לו תעודה טובה מאוד, ואינו מתקבל. אבל "זה מה שצה"ל מנפק", ועם זה צריך לחיות.

במה שנוגע לי, אני בכלל לא חושב על השחרור. העסק פשוט אינו מעשי לגבי לחשוב על דברים כאלה. בינתיים אני חושב על כך, שנתרו לי חמישה חודשים לסיים את הזיבולים כאן, ולהתחיל את הצבא האמיתי שלי. כשאני יוצא מתוך הנחה, שבאמת אגמור בריא ושלם בע"ה, וכמובן, שאם את אומרת שאפשר לסמוך עלי, אז ודאי שאני עושה זאת, וסומך עליך.

אוקי, שנה טובה מאד.

להתראות בראש-השנה.

אורי

ג.ב.

למוטי דביר אמסור ד"ש בסוף הקורס ולא עכשיו. כי אני רוצה שיתחס אלי כאל אורי בלבד, ולא כאל אורי, שמכיר את אוקי. — — שפקמן ספר לי באותו יום, שעליתם לירושלים, על הנסיעה. ממש אכלתי את הלב; כי מה אפשר היום לעשות ב"אפטר", אם לא לרדת לרחוב המטופש ביותר במדינה הזאת — רחוב דיזינגוף. לחפש שם מכרים, ולהסתכל על חתיכות (יתרון יחיד), מכיוון שלהצגה שניה אין זמן ללכת. בירושלים יש אותן חתיכות, אבל לבושות כמו בני-אדם...

ד' בטבת תשל"ג 19.12.72

אוקי שלום,

לאחר שבוע של שדה אנחנו שוב בבסיס, רק לשבת, שנגמרה ממש ברגע זה (עכשיו חדשות של 12.00 בלילה). מחר שוב לשדה, והפעם לצפון הרחוק. רק כשנחזור מהחרמון והגולן נפשיר בחזרה. השבוע הרגשנו את החורף, כשלילה שלם ירד על האוהל שלנו גשם. אולם רוב החברה מצויידים בניילונים, ולכן לא התרטבנו בצורה רצינית. למרות הלחץ בזמנים והיציאה לאימוני לילה כבר אחרי הצהריים, הצלחנו כל ערב להדליק נרות חנוכה. הדבר היחיד, שהזכיר לנו, שחג בישראל. החזרה מהרגילה היתה נוראית, כולם חזרו מדוכאים וללא חשק, וגם אני, שלא כרגיל, השתלבתי בדיכאון הכללי. הרגילה מהווה נקודה, שממנה מתחילים את הספירה לאחור, וזה מה שיוצר את העצבנות והלהיטות לסיים את הקורס. המזל היחיד הוא, שרוב הזמן אנחנו בשדה. שם הזמן רץ מהר מאד. למרות הכל, מצב הרוח משופר מאד במיוחד לאחר שבת של 3:0 לטובת הפועל ירושלים...

ליקרה שלום,

כל יום פושט על דברי הדואר שאנו מקבלים ומחפש מעטפה עם כתב יד מאד נשי...

שוב הדרמנו לעבר המדבר הגדול. שוב לחום הנוראי, לעוצמה האלר-הית של מרחבי החום והשמים. המקום הרחוק הזה המוסתר מעיני הציויליזציה היה תמיד קשור לגעגועים נוראים לפנים רכות של נערה נהדרת כמוך. במיוחד היום, כשלא עשינו משהו רציני, כל מחשבותי מוקדשות לך.

חזרתי במוצ"ש לבסיס, ופתאום החזקנו את עצמנו, כשאנחנו מקטרים בצורה פראית על הצבא. מקטרים על החתימה, על התפקיד ועל הכל. מזל שלא היה לנו הרבה מאד זמן לישון, מכיוון שאחרת היינו ממשיכים לדבר שטויות תחת הלחץ של חזרה לבסיס במוצ"ש. קמנו ב-3 בלילה ביום ראשון ונסענו שעות בתוך ערפל סמיך, ממש כאילו היינו נוסעים בגשם. וזה הפלא שבמדבר. כי לאחר כמה שעות התפגרו בתוך הרכב בחום ויובש מדהימים.

אני מרגיש בסיום כל מכתב עד כמה אני לא מבטא את הכל. עד כמה אני קמצן במלים. אני מקוה לראות אותך במהירות לפני שאגווע מגעגועים.

אורי

(קורס קצינים)

3.8.72

אוקי שלום.

היום היה היום היפה ביותר שלי בקורס. לאחר שכל השבת למדתי והתכוננתי, העברתי היום שני שעורים, בנושא אהוב מאד עלי עוד מהטיולים בצופים. והשיעורים דפקו מצויין. כנראה שקיבלתי עליהם ציון טוב מאד. מכוון שלמפקד שלי ולחברים שלי (שדנים אותו בסוף השעור) לא היו שום הערות שליליות, וזה די נדיר פה. לאחר שסיימתי את שני השעורים חלה אצלי מן ירידת מתח. מעין שלוה, שלאחר קרב. בתוך השלוה הזאת, פתאום נופלת לי ליד חבילה מהבית, כשאמא שלי, כהרגלה בקודש, מצרפת את המכתב שלך לחבילה. ובנוסף הגיעו הנה היום יואל ועד-אור, ועוד כמה ירושלמים מהימים ההם. ליותר מזה לא יכולתי לצפות.

שבועיים אני כבר כאן בקורס, והתחלתי להתרגל לאווירה, למשמעת ולמסדרים, וכמובן לחבר'ה, שהם בדרך-כלל טובים. מתפתח כאן הווי חביב מאד של מלחמה בין החילות השונים, כשאנחנו מתגאים בעצמה ובהכרעה הנתונה בידי אגרוף הפלדה של צה"ל. אבל למעשה הכל אותו הדבר, והעיקר שהחבר'ה חביבים ונחמדים.

...אתמול קמנו מוקדם מאוד. התאמנו כל הבוקר. ובשעות החמות נסענו לאחד הקבוצים בסביבה, והתרחצנו בבריכה שם. היה ממש נהדר. שחקתי ברקטות לפחות שעה, והפתעתי את עצמי בכושר טוב, למרות שכל החיים שלי שיחקתי מעט מאד.

ארוחת הצהרים שלנו היתה על טהרת המישמשים. כל אחד בגודל תפוח עץ (מעניין כמה הם עולים בשוק) המפגש עם הקיבוץ שוב עורר בי מחשבות על עתיד חקלאי, למרות שכל הזמן אני משכנע את עצמי, שזה יפה כשבאים לבקור של יום יומיים. החיים שם נראים פשוט נהדרים...

אוקי שלום!

למצבי ברגע זה קוראים בצבא לחוץ 99 (דרגה אחת לפני התפוצצות). עשיתי הכנה נפשית כזאת לקחת אותך לחתונה, ופתאום הוא אמר לי; "לא!" כמעט ויריתי בו..

אתמול בבקר דברתי אתו, והוא אמר: "תצא עד הבקר". והבקר הוא אמר לי, לחזור בחמש בבקר. דבר בלתי אפשרי, מכיון שבשבע בערב כבר לא נוסע כאן אף משוגע. בקשתי הארכה של שעה וחצי. התשובה היתה, שזה בלתי אפשרי, ואם אני יוצא אני מתחייב אישית לחזור בזמן, ואם לא...

למרות שהחבר'ה לחצו עלי לצאת ולבוא מאוחר, בלי לשים לב למה שמוטי אומר, איש הצבא שבתוכי (הוא די חזק שם בפנים) לא נתן לי לעשות את זה. מה גם, שהשבוע רבתי עם מוטי כמעט כל יום. אמנם על דברים פעוטים, אבל לכי ותסבירי למוטי את ההבדל בין דבר פעוט לדבר חשוב.

בסך הכל את מוטי כמפקד אני יכול להבין. חבל רק, שהוא לא מסוגל לחשוב יותר מאשר שעה אחת קדימה. מה שנשאר לי להגיד זה, שאני מצטער מאד, אבל הרבה זה לא יעזור, אני רק מאמין ובטוח, שאת מבינה.

בינתיים המתח בקורס עלה בחזרה לקראת מחר, שבו אנו גומרים מעשית את הקורס. אבל הסוף מורגש כמעט בכל: במשמעת, במוסיקה שהותקנה במיוחד, במסדרונות, ובאנשי ועדת תרבות, שמתרוצצים הלך ושוב, ומארגנים תוכנית למסיבה.

משום מה מצאתי את עצמי בתוך הועדה כאחד המארגנים, הכותבים והמופיעים הראשיים (יעני — תרבותניק).

להתראות

אורי

ד' בשבט תשל"ג

אוקי שלום!

הזמן רץ ורץ, ועוד מעט מסיימים את הקורס. נותרו לנו עוד שלשה שבועות. שבועות, שהאחרון בהם יהיה הרצאות בירושלים. נכון, היינו צריכים לגמור בתחילת פברואר, אבל אנחנו לא נשתתף במסדר הסיום. רוב החבר'ה מבסוטים מהרעיון, מכיוון, שלא נשתתף בכל החזרות התס"ח, והגינונים של המסדר. לעומת זאת, בעיני העסק לא מוצא חן בכלל, מכיון שאני חושב, שזאת חויה לכל החיים — לעמוד במסדר, עם כל הגינונים ועם כל החגיגות (חינוך של הצופים). מה גם, שזה סימל תמיד בעיני את האתגר שלי בצבא — להגיע לקצונה. ואותו היום של הענקת דרגות הוא מעין שנוי דרסטי במעמד ובחיי הצבא, ודבר כזה צריך לקבל בטוי של מסדר. חבל, שבמסדר אצטרך לעמוד מהצד ולראות את החבר'ה מקבלים דרגות. רציתי מאד, שההורים שלי ואת תהיו במסדר, מכיון שאני יודע שזה אחד הדברים האהובים ביותר על הורי: לראות אותי במסדר סיום.

יז' בשבט תשל"ג

שלום!

כרגיל בצבא כל יומים שינוי בתכנית. הידיעה האחרונה אומרת, שאנחנו (השריונאים) גומרים את הקורס ביחד עם כולם. כך, שנשתתף במסדר סיום. המשפחה שלי חובבת מסדרי סיום, ויש לשער שכמה מכוניות יסעו בכיוון.

השבוע עברנו את אחד השבועות הרטובים ביותר בצבא, ובמבט לאחור העסק נראה נחמד מאד וחוויתי. מה גם, שהצלחתי, בדרך שנראית רק בסרטים, להגיע לירושלים ביום השלג, ולראות את העיר הקדושה במלוא הזרה. זה היה ללא ספק ה"אפטר" היפה ביותר, שהיה לי בצבא.

השבוע נהיה ארבעה ימים בירושלים בסדרת חינוך, ולאחר מכן שבועיים תמימים של שמאל ימין והרבה תס"ח. אבל לומר את האמת, זה שוה את המאמץ, לעמוד במסדר סיום, ולקבל את הדרגות. לאט לאט מפסיקים לחשוב על הקורס ועוברים עם המחשבות קדימה. שם הכל מעורפל, מכיוון שעושים שינויים, וכבר אי אפשר לדעת לאן אגיע כקצין בסיור. אני רק מקוה, שאגיע להדרכה.

(אביב תשל"ג)

(אחרי קורס קצינים)

— — — בדרך כלל בימי שישי, כשאני בבסיס, אני מתגעגע הביתה (אפילו אחרי שנתים בצבא), אבל ביום שישי כשהגענו היה ברור מיד שזה היה מיותר לגמרי. הגענו למעין נופש על הכנרת, כשלמעשה היתה שם בטלה אחת גדולה, וארגנו נסיעות לאל-חמה ולבריכת המשושים. תחילה חשבתי, שאתייבש כל השבת. בסוף הרמתי את עצמי והלכתי לי לבד עד השפך וחזרה. היה מזג אויר נהדר ונהניתי מאד. יש שם נוף לא רגיל, ובעלי חיים מכל המינים (במיוחד עופות). בשביל שועלי דרום שכמותנו זוהי ההתגלות האלוהית בכבודה ובעצמה. מה שהיה חסר שם, היתה סטודנטית לחינוך חמודה ונחמדה, ואז הכל היה מושלם.

היום הכניסו אותנו לעבוד עם החיילים. דבר, שדי הפחיד ממבט ראשון. לאחר יום אמונים אחד התברר, שהעסק לא כל-כך נורא אם כי התקשיתי מאד מאד לשמור הדיסטנס. אני כל הזמן מתפלל, שאמצא את הכוח להיות המ"מ הרחוק. שאהיה מסוגל להעניש, מכיון שכך טוב להתחיל. אחר-כך להתקרב זו לא בעיה. אבל להתחיל קרוב זה לא טוב, במיוחד שהם באוירה של סיום קורס, והם די מתפרקים מבחינה משמעתית. אני מקוה שיהיה בסדר. אנחנו נמצאים עכשיו למעלה, וכבר הספקתי לראות שני חבריה, שמשרתים פה כממ"ם צעירים. ביניהם את בני.

מתגעגע ...

(השלמת קציני סיור)

אביב תשל"ג

שלום.

עוד רגילה עברה ונסתיימה, ואני שוב בחיים הרגילים של הצבא. לאחר יום אחד שוב מתברר, שהעסק בכלל איננו נורא. מה גם, שזה הקורס הרציני שלי בצבא, שאני לא מתחיל אותו במרץ נוראי, ובמתח עצום, אלא פשוט לוקח אותו כקורס, שצריך לגמור בצורה סבירה, ולהמשיך הלאה. כל זאת מכיוון, שהאווירה כאן היא של שאננות, כשהחבריה מגובשים להפליא (נהדר לחזור לצבא רק כדי לפגוש את המחזור הטוב ביותר...).

הבעיה היא, שאני מרגיש שמהו חסר לי. חסר לי המתח. אולי גורם לכך שנוי היחס הפתאומי. אני פשוט לא מרגיש נוח. פתאום מתייחסים אליך כמו אל קצין, כשלמעשה אני עדיין לא מרגיש שום הבדל בפנים, וכנראה שלא ארגיש כך עד, שלא אעמוד פנים מול פנים עם החניכים שלי.

— — — הבקר הגעתי בזמן לבסיס אחרי המפגש בטירת-צבי, והסתבר, שאני בין הבודדים שהגיעו. השאר פשוט חושבים, שהדרגה מקנה להם אישור לאחר. מקוה להתראות יחד עם הטנגו... בפרס!

(אחרי השלמת קציני סיור)

— היום הגעתי לבסיס והראיון עם המפקד עבר בלי הערות על התספורת.

— עוד שבת עברה ואני יודע שיש לפני עוד עשר שבתות רצופות בבית, אלא אם כן יהיו לבני הדודים שלנו תוכניות אחרות...

(מ"מ צעיר)

שלום!

— — — נכנסנו לקורס ללא הרבה הקדמות. וכבר עובדים במלוא המרץ. עכשיו את כבר לא יכולה לקנא בי, אפילו בנושא שעות שינה. אנחנו עובדים כאן נון סטופ, ורק עכשיו גמרנו מסע אלונקות מפרך. זה היה המסע הראשון שלי בצבא, שעמדתי בצד הפיקודי של העסק. מצד אחד זה נוח מאד: אתה לא סוחב, אתה לא מתאמץ, ואתה יודע כמה תלך, ובאיזה מהירות. מצד שני ההרגשה היא לא כל-כך טובה, כשהחיילים מוציאים את נשמתם, וכל מה שאתה רשאי להגיד להם, זה לצמצם רווחים! רציתי נורא להכנס לאחת האלונקות כמו ב"ימים ההם", אבל שאר המפקדים רצו אחרת ולא רציתי, להיות המפקד הנחמד והגזעי על חשבונם.

הצוות שלי הגיע ראשון בתחרות. זו היתה הרגשה נהדרת. למרות, שלמעשה אין לי יד בזה, מכיון שעדין לא השפעתתי עליהם בשום דבר (בסך הכל הקורס רץ יומיים). סך הכל נעים לעבוד, ויש ספוק, ומרגישים שיש מה לתת לאנשים, למרות המתח הרב והעבודה הקשה. כמובן שמקללים את הרגע שהתחיל הקורס (במיוחד בהשכמות), אבל סך הכל ההרגשה טובה.

אוקי איך היו הבחינות שלך? אני מקוה ובטוח, שאצלך לא היו בעיות, ושלא נכשלת בבחינה בכונה, כדי לזכות בהצגת קולנוע נוספת.

החייל של אתמול

מרים ילן שטקליס

א.

אני חושבת
על החייל אני חושבת
על החייל של אתמול –
של הסדר
מן המדבר הגדול
בא חייל
ועליו אני חושבת.

ג.

ולא ככל האדם
לא עצב בקול רם
רק עיניו עצבות היו
רק ידיו עצבות היו

לא ככל האדם
לא ככל החיל
החייל של אתמול

ב.

הוא ישב בתוכנו ככל האדם
מקומו ליד סבא
וקרא אגדה ואכל ושתה
ואמר שירה עם אבא
וצחק ודיבר –
והיה אחר.

ד.

ורציתי לגשת אליו ולשאול:
איפה אמא שלך?
ורציתי לשאול:
ילדה יש לך?
ורציתי לשאול:
מלחמה, זה לא טוב?

ואני, ואני, רק אני יודעת מדוע:
ראיתי היטב,
עצב היה, מאד, מאד עצב.

ורציתי לשאול שאלות לרב
לגשת אליו בקשתי
לא נגשתי
התביישתי

והיתה ידו עצבה מאד.
ואני חושבת,
כל היום אני חושבת
אני חושבת על החייל
של אתמול
זה הכל.

לא אמרתי דבר
והוא לא אמר
נגע בראשי
נגיעה חרישית.
כמי שיודע סוד
כמי שיודע סודי סודות

על אורי, מתוך מכתבים פרטיים שנכתבו בין חברים אחרי נפילתו:

...והנה באה המלחמה האיומה והנוראה. מה אני אגיד? עכשיו בתוך
הטרנזיסטור אסתר עופרים שרה: "אסור אסור להתיאש, מחר יש
יום חדש".

אני חושבת, שכל דיבור שלי מיותר.
אז רק עוד דבר אחד. יש אנשים חיים, שהם יותר מתים לי, ממתים,
שישארו אצלי חיים לעד! כל חי. רוצה להגיד: אורי מורי-יוסף.
אוי, למה?

יהודית (נכתב באמצע המלחמה).

...המחלקה של אורי היתה סטנדרט. כשהמח"ט היה בא אורי היה
תמיד מסביר, והמח"ט ידע, שאצלו יקבל דיווח מהימן ומפורט. כשכל
המחלקות כבר ישנו, היה אורי פוקד על מחלקתו להוריד חולצות,
לשתות הרבה מים, ולהתחיל לרוץ...
שלום. (מתוך מכתב לחבר אחר)

...כאשר אדם הולך לעולמו מדברים עליו טובות. משבחים ומקלסים
אותו בבחינת: "אחרי מות קדושים אמור", אצל אורי זה שונה;
אורי היה בעל אישיות בלתי רגילה, וכמה שהכרתי אותו, לא פעם
הפתיע אותי בתכונותיו הבלתי רגילות. אני חושב שזו מצווה להנציח
את דמותו, פן תשכח ותאבד.
נמרוד (מתוך מכתב לאוקי).

"...בעיני אורי היה מופת — זה אומנם בנלי לומר דבר כזה, אבל
כזה היה: ילד טוב, שכאילו יצא מהספר: מושלם עם כוח רצון ויכולת.
כאילו יצאה דמות ספרותית מאחד הספרים על אנשים טובים, יפים
וחכמים. דמות לא מציאותית כזאת, והגיעה לעולמנו.
היה כמו שאומרים ככוונת המשורר..."
גידי (מתוך מכתב בקיץ 74).

לאמא ואבא של אורי,

ישבנו אצלכם שבוע שלם, ושתקנו.

כי הרגשנו, שאלוהים לקח אליו את אורי, משום שאהב אותו. כי היה הטוב והטהור מכולנו. וכשם שאנו אהבנו אותו ורצינו בקרבתו, כך גם האלוהים, אשר אורי כה האמין ודבק בו.

אני חושבת על אורי בביה"ס לא רק כחבר למבחנים, אלא גם כחבר של אמת. יחד עם זאת אהב את כל הדברים הנעימים שבחיים: לרקוד, לשיר, לשחק כדורגל וכדורסל ולרכב באופניים לטיולים. בגדוד בצופים היה תמיד מרכז: גם חבר מועצה אבל גם אחד מהחברה: אורי במרכז המעגל מזיע ורוקד בדביקות: "כי כאן האביב הוא בן יומים, כאן האביב ימות צעיר...".

מפורסם היה הצחוק המתגלגל שלו, הבלתי פוסק. במחנה עבודה בששית ישבתי עם אורי בהופעה של ה"גשש", וצחקנו... צחקנו... צחקנו... פעם מה"גשש" ופעם מאורי חליפות —.

כשהיה בצבא אהבתי לבוא לאורי, ולראות אותו שוטף את הרצפה "בשביל האמא" בחופשת השבת הקצרה שלו. ידעתי — רק קצינים שהם באמת מצטיינים, יש להם הגאווה האמיתית לשטוף את הרצפה, באותה דבקות בה הם מנקים טנק. ואולי רק לאורי יש אמא שכזאת, הראויה לבן שכזה.

בטקסי יום הזיכרון היה אורי הגבוה מכולם והזקוף מדליק את נר הזכרון. היה נושא בדממה לפיד, הוא שהזכיר לנו כי יש לתת כבוד לנופלים. היה עומד על הבימה בביה"ס, והאמנו לו בלב שלם כשקרא: "והיה באחרית הימים... לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה".

בן שלכם הוא — היו גאים בו.

שלכם, אוקי

(קטע ממכתב להוריו של אורי 30.10.73)

"עלטה רק קול רינת הנשק
 אי בזה הדרך חסומה
 את שיירתי גלוית עיניים
 רק כדור המוות הוא סומא..."

נתן יונתן

כותב אחד מחבריו:

... במלחמה אורי היה מפקד שני נגמשי"ם, שאבטחו את המח"ט. בימים הראשונים לא יצא לכוח זה להתקל באויב. אורי האזין בקשר גם לרשת הפלוגה, ורצה מאד לחזור ולהצטרף אליה. משימה מיוחדת, שהוטלה על אורי ביום השני או השלישי למלחמה, היתה לסרוק מקום נפילתו של מיג סורי בסביבות קוניטרה, ולשבות את הטייס. באותו זמן נראה, שהיו בקוניטרה חיילים סורים. סביבה היו טנקים סורים. חלקם פגועים, חלקם נטושים. אורי סיפר מאוחר יותר, שבדרך ראה טנק סורי שמנועו מונע, והתותח מכוון ישר אליו. הוא חשב אם להמשיך או לא. החליט שהטנק נטוש, וביצע את תפקידו. תוך כדי פעולה שבה הכוח שבו סורי פצוע, וכן מצאו קלציניקוב חדש ומשקפת. אורי היה מאד גאה על כך.

באותו זמן לא שוחחנו שיחות ארוכות, כי פשוט לא ירדנו מהכלים. נדמה לי (בגלל הזמן אני לא בטוח ב-100%), שדיברנו על המזל של הפלוגה, שלא היו לה נפגעים. ביום שלישי בבוקר אחרי שהקרב למעשה הוכרע, חנה הרכב בצומת שבין קוניטרה לאלרום. גל ואני ירדנו מהכלים וניגשנו לאורי. רצינו לדבר על הקרב המוצלח של הפלוגה שאך הסתיים, ופתאום שמעתי את אורי נותן פקודה לשני הנגמשי"ם שלו לנוע. העברתי את התיבה במכשיר הקשר לתדר של הפלוגה, ושמעתי את התקלות במארב. שמעתי את אורי מנסה לאתר את המקום, שבו נמצאו הנגמשים של אורי כרשני ושל עופר גן. כשהגעתי למקום שבו מתארגן כוח חילוץ נודע לי, שאורי פצוע קשה. לגבי ההחלטה המיידית של אורי לצאת לעזר, זה פשוט היה אורי, שתמיד עוזר ראשון. זאת היתה תכונה בסיסית אצלו. ... אני מוכרח להוסיף כמה מילים; האישיות של אורי מילאה אותי, ובמקרים רבים, כשאני צריך לבצע משהו אני שואל את עצמי, מה היתה דעתו של אורי על כך. היושר, טוב הלב, שמחת החיים והיכולת האישית בכל התחומים, אלה מקצת מהתכונות הנפלאות של אורי, שעומדות תמיד נגד עיני.

...אני לא יודע אלו דברים לספר, אלה פשוט דברים מהלב, שלא אמרתי לאף אחד.

דני.

מספר אחד ממפקדיו בצבא :

...הכרותי עם אורי נמשכה זמן קצר ביותר : תוך כדי קורס המשקי"ם שלו. היתה זה, גם תקופה קצרה מהרגיל, וגם עמוסה במספר נושאים נוספים, כאשר קורס המשקי"ם לא היה בטיפולי הישיר, אלא אחד מיני רבים.

למרות זאת אורי משך את תשומת לבי כבר מהימים הראשונים של הקורס. אם בתחילה כ"אחיו של שלמה" איתו עבדתי, הרי שבהמשך בזכות סגולות עצמו. אכן, הפליאני ביכולתו להשיג שלמות בתחומים בהם עסק, וכל זאת בפשטות וצניעות, כאילו טבעי הדבר, שכך ינהג וכך יעשה.

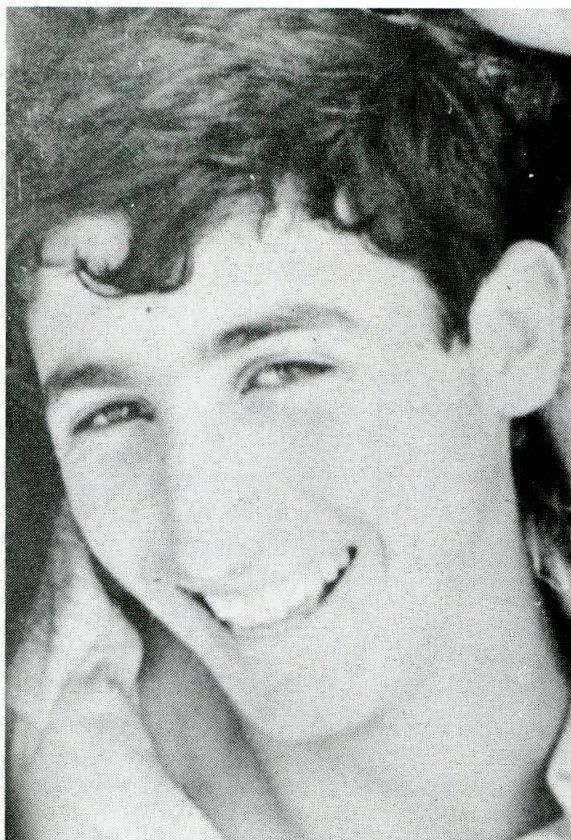
איני יודע כיצד לסיים את מכתבי, כי איני מרגיש עצמי מתאים לייצג את צה"ל. אישית, יכול אני לכתוב לך, כי מעטים הבחורים ברמתו של אורי, אשר עשו את שרותם בצבא בכל מאודם. נפילתו של אורי הנה אבידה לא רק למשפחתו, ולכל מי שהכירו אשית, אלא גם לצה"ל, בו יכול היה להגיע לגדולות, ואשר כה חסר רבים כמותו.

צבי שביט

"...אם היה צריך לכתוב באנציקלופדיה של האנושות את שמם של הגדולים שבינינו, היו מתחילים באורי מורי-יוסף ז"ל, ולא בגלל ששמו מתחיל באות א', אלא בגלל, שהוא היותר מכולם, ואליו צריך לשאוף ולרצות. אין לי ספק, שהוא האדם הכמעט יחיד, שרצה להבין את הזולת, יותר ממה שניתן.

קשה לי לדבר על אורי, או יותר נכון להיזכר אתך על אורי, מבלי לכתוב דברים נפלאים, דברים, שחבל שהם כאילו הספד, אבל הם רק חלק מהמציאות, שאורי הביא מעצמו".

יעקב (חבר מקורס קצינים, קטע מתוך מכתב)

תהילים ט"ו.

"מזמור לדוד. יהוה מי יגור באהלך מי ישכן
בהר קדשך. הולך תמים ופעל צדק ודבר אמת
בלבבו. לא רגל על לשונו, לא עשה לרעהו רעה
וחרפה לא נשא על קרבו. נבזה בעיניו נמאס
ואת יראי יהוה יכבד נשבע להרע ולא ימר.
כספו לא נתן בנשך ושחד על נקי לא לקח. עושה
אלה לא ימוט לעולם".